

35 NÁPADNÍKOV. JEDNA PRINCEZNÁ.
NOVÁ SELEKCIA – CELKOM INÝ PRÍBEH.

NÁSLEDNÍČKA

POKRAČOVANIE SÉRIE SELEKCIA

KIERA CASSOVÁ

COOL
BOO

NÁSLEDNÍČKA

Vyšlo aj v tlačenej verzii

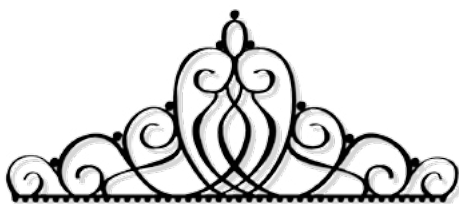
Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Kiera Cassová
Následníčka – e-kniha
Copyright © AlbatrosMedia, 2016

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

NÁSLEDNÍČKA

KĪERA CASSOVÁ

COO
BOO A stylized, handwritten-style signature or logo in grey, positioned to the right of the text 'COO BOO'.

Preložila Jana Petrikovičová

Copyright © 2015 by Kiera Cass

Translation © Jana Petrikovičová, 2016

ISBN v tlačenej verzii 978-80-7544-126-3

ISBN e-knihy 978-80-7544-134-8

*Jimovi a Jennie Cassovcom.
Za mnohé, no najmä za to, že ste splodili Callawaya.*

KAPITOLA 1

Nedokázala by som sedem minút zadržiavať dych. Nezvládla by som to ani len minútu. Raz som sa pokúsila zabehnúť za sedem minút jednu míľu, lebo som počula, že niektorí atléti to dokážu za štyri. Môj pokus však stroskotal, lebo ma zhruba v polovici začalo hrozne pichať v boku.

No za sedem minút sa mi predsa len niečo podarilo: stala som sa kráľovnou.

Prišla som na svet sedem minút pred mojím bratom Ahrenom, takže trón, na ktorý mal pôvodne zasadnúť on, pripadol mne. Keby som sa narodila o generáciu skôr, bolo by to úplne jedno. Ahren bol muž, takže by sa následníkom trónu stal bez ohľadu na tieto okolnosti.

Mama s otcom však nesúhlasili s tým, že by ich prvorodené dieťa malo o túto výsadu prísť len preto, že bude mať malý, hoc milý, nedostatok – poprsie. Preto navrhli zmeniť zákon. Verejnosť to odobrila, a tak mi naši od malička dennodenne vštepovali, že jedného dňa sa stanem vládkyňou Illey.

Neuvedomili si však jedno; že svojou snahou bojovať proti bezpráviu, ktoré panovalo, mi v konečnom dôsledku ukrivdili.

Nechcela som sa sťažovať. Uvedomovala som si, aké mám veľké šťastie. Boli však dni, niekedy dokonca celé mesiace, keď som mala pocit, že je toho na mňa priveľa, že to, čo musím zvládnuť, by niekto iný sotva vydržal.

Listovala som v novinách a dočítala sa, že došlo k ďalšej vzbure, tentoraz v Zuni. Keď sa otec pred dvadsiatimi rokmi stal kráľom, prvé, čo urobil, bolo, že zrušil kasty. Počas môjho života sa starý kastový systém postupne celkom rozpadol. Považujem za úplne bizarné, že kedysi museli ľudia žiť s takými obmedzujúcimi nálepkami. Mama bola Pätka. Oco Jednotka. Takéto označovanie nedávalo žiaden zmysel, najmä keď ste ho na prvý pohľad aj tak nepoznali. Ako som mala vedieť, či kráčam vedľa Šestky, alebo Trojky? A vôbec, na čo to bolo dobré?

Keď otec nariadil zrušenie kást, ľudia v celej krajine to prijali s obrovským nadšením. Otec očakával, že zmeny, ktoré v Illei presadzuje, sa v priebehu jednej generácie postupne udomáčia. Takže dnes malo byť už všetko viac-menej utrasené.

To sa však nestalo. A najnovšia vzbura bola len poslednou v nekonečnej sérii nepokojov.

„Tu je káva, vaša výsosť,“ povedala Neena a položila táčnu na stolík.

„Ďakujem. Tie tanierne môžeš odnieť.“

Prebehla som pohľadom po článku v novinách. Tentoraz zhorela do tla reštaurácia, lebo jej majiteľ vraj odmietol povýšiť čašníka na vedúceho zmeny. Čašník tvrdil, že to povýšenie mal slúbené už dávno, no nikdy k nemu nedošlo. Vraj pre minulosť jeho rodiny.

Hľadela som na obhorené zvyšky budovy a, namojveru, nevedela som, komu dať za pravdu. Majiteľ mal právo povýšiť či vyhodiť, koho uzná za vhodné, a čašník mal zase právo na to, aby ho nehodnotili podľa kritérií, ktoré už dávno neplatia.

Odsunula som noviny a chytila do ruky šálku. Otec si bude robiť starosti. Vedela som, že si v hlave neustále prehráva scenáre, ako dať situáciu v krajine do poriadku. Problém však je, že ak sa nám aj podarilo jednu nepríjemnosť vyriešiť, nedokázali sme zabrániť ďalším prípadom postkastovej diskriminácie. Bolo veľmi ťažké predvídať ich a dochádzalo k nim až príliš často.

Položila som šálku s kávou na podšálku a zamierila som do šatníka. Bol čas vykročiť do nového dňa.

„Neena!“ zvolala som. „Nevieš, kde mám tie slivkovomodré šaty? Tie s tou šerpou?“

Neena stála v tej chvíli pri mne a usilovne sa rozpamätávala, klipkajúc pritom viečkami.

Bola v paláci nová. Nastúpila ku mne pred šiestimi mesiacmi, keď moja posledná slúžka vážne ochorela a nemohla dva týždne pracovať. Neena veľmi rýchlo vycítila, čo od nej budem požadovať. Bola mi po ruke, vždy keď som ju potrebovala – a tak som si ju nechala. Páčilo sa mi tiež, že má veľmi dobrý vkus.

Neena sa zahľadela do obrovského priestoru. „Asi by bolo dobré, keby sme to tu trochu pretriedili.“

„Pokojne to urob, keď budeš mať čas. Toto nie je aktivita, ktorú by som príliš obľubovala.“

„Čo je pochopiteľné, keď vám tie šaty musím vždy vyloviť ja,“ doberala si ma.

„Presne ako vravíš.“

Moja poznámka ju vôbec nerozhodila; so smiechom sa prehrabávala horou šiat a nohavíc.

„Inak, pekný účes,“ poznamenala som.

„Ďakujem.“ Všetky slúžky nosili čepce, no Neena si aj tak vždy dokázala vymyslieť nejaký rafinovaný účes. Niekedy jej tvár lemovalo pár hustých čiernych kučier, inokedy si vyčesala pramene vlasov dozadu tak, že jej ani jeden nevytrčal. Dnes jej tvár rámovali vlasy zapletené do hrubých vrkočov, ktorých konce ukrýval čepiec. Obdivovala som ju, že dokáže nájsť spôsob ako aj v rovnošate vyzerať každý deň inak.

„Ach! Sú tu vzadu.“ Neena zvesila šaty, ktoré mali dĺžku sukne po kolená, a zľahka si ich rozprestrela na tmavom predlaktí.

„Super. A nevieš, kde mám šedé sako? To s trojštvrťovými rukávami.“

Civela na mňa v nemom úžase. „Naozaj to tu budem musieť pretriediť.“

Zasmiala som sa. „Ty hľadaj, ja si to zatiaľ budem dávať na seba.“

Oblekla som sa a učesala. Pripravovala som sa na svoj ďalší deň v úlohe budúcej hlavy monarchie. Zvolila som oblečenie, ktoré bolo veľmi ženské, no zároveň dostatočne seriózne, aby som vzbudzovala rešpekt. Citlivo som zvažovala každý detail. Deň čo deň.

Pozrela som sa do zrkadla a prihovorila sa svojmu odrazu: „Si Eadlyn Schreaveová. Ďalšia v dlhom slede tých, čo budú spravovať túto krajinu, a prvá žena, ktorá na to bude celkom sama. Nik nemá väčšiu moc ako ty.“

Ocko už sedel vo svojej pracovni, oboznámený s najnovším dianím. Mračil sa. Mal celkom iné oči ako ja. Veľmi som sa naňho nepodala. Hoci ani na mamu príliš nie.

Mám tmavé vlasy, oválnu tvár a opálenú pokožku. Asi najviac sa podobám na svoju starú mamu. Jej podobizeň visí na chodbe na štvrtom poschodí a zachytáva ju v deň korunovácie. Keď som bola mladšia, často som pred tým obrazom stála a premýšľala, ako asi budem vyzeráť, keď vyrastiem. Stará mama mala vtedy asi toľko rokov ako ja teraz a hoci sa nedá povedať, že by sme vyzerali úplne rovnako, niekedy som sa cítila ako jej kópia.

Podišla som k otcovi a pobožkala ho na líce. „Dobré ráno.“

„Dobré ráno. Čítala si noviny?“ opýtal sa.

„Áno. Tentoraz aspoň nikto nezomrel.“

„Vďakabohu.“ Najhoršie boli správy, ktoré hovorili o ľuďoch, čo ležali mŕtvi na ulici alebo zmizli bez stopy. Bolo hrozné čítať o mladých mužoch, ktorých dobili len preto, že sa s rodinami presťahovali do lepšej štvrte, alebo o ženách, na ktoré niekto surovo zaútočil len preto, že sa uchádzali o zamestnanie, ktoré bolo v minulosti pre ne nedostupné.

Niekedy bolo na prvý pohľad jasné, aký majú tieto útoky motív a kto za nimi stojí. No vo väčšine prípadov sme boli len svedkami hrozieb a vyhrožok, ktorých pravú príčinu sme nepoznali. To bezradné priznanie sa ma vyčerpávalo. Vedela som, že otec to znáša ešte horšie.

„Nerozumiem tomu.“ Zložil si okuliare a šúchal si oči. „Súhlasili predsa so zrušením kastového systému. Odbúravali sme ho postupne a pomaly, aby mali všetci dost času zvyknúť si na to. A teraz podpaľujú domy.“

„Existuje spôsob, ako to dostať pod kontrolu? Nemohli by sme vytvoriť komisiu, ktorá by tieto nepravosti vyšetrila?“ pozrela som sa opäť na fotku v novinách. V jej rohu bolo vidno plačúceho syna majiteľa reštaurácie, ktorý práve prišiel o všetko. Vedela som, že sťažnosti sa budú kopíť oveľa rýchlejšie, než

ich ktokoľvek stihne preskúmať, no bolo mi jasné, že sa tomu otec nedokáže nečinne prizerať.

Otec uprel na mňa pohľad. „Keby to bolo na tebe, čo s tým spravíš?“

Usmiala som sa. „Opýtam sa svojho otca, čo by spravil on.“

Vzdychol si. „Ale to nebudeš môcť robiť donekonečna, Eadlyn. Musíš byť silná a rozhodná. Ako by si vyriešila túto konkrétnu záležitosť?“

Zamyslela som sa. „Nie je v našich silách to vyriešiť. Nikdy sa nám nepodarí dokázať, že toho čašníka nepovyšili len preto, že bol kedysi príslušníkom nižšej kasty. Môžeme sa len pokúsiť vyšetriť, kto tú budovu podpálil. Tá rodina prišla o svoje živobytie a niekto za to musí niesť zodpovednosť. Podpaľačstvo nie je spôsob, ako sa dovolať spravodlivosti.“

Pokrútil hlavou nad novinami. „Asi máš pravdu. Veľmi rád by som im pomohol. No musíme vymyslieť, čo robiť, aby sa takéto niečo neopakovalo. Tie útoky sú čoraz agresívnejšie, Eadlyn. A desivejšie.“

Otec hodil noviny do koša, vstal a prešiel k oknu. Podľa držania tela som vedela, že je v strese. Kedysi mu jeho postavenie prinášalo kopec radosti; napríklad keď navštevoval školy, o ktorých rozvoj sa neúnavne zasadzoval, alebo keď videl, ako v čase bez vojen prekvitajú jednotlivé spoločnosti. No takýchto radostných udalostí bolo čoraz menej a obdobia medzi nimi sa predlžovali. Väčšinu dní s úzkosťou sledoval zhoršujúci sa stav v krajine a čoraz častejšie nasadzoval pred novinármi falošný úsmev v nádeji, že jeho predstieraný pokoj sa preniesť aj na ostatných. Mama mu síce pomáhala niesť to bremeno, no na sklonku každého dňa ležal osud krajiny len a len na jeho pleciach. A jedného dňa nahradia moje pleciah tie otcove.

Premkla ma obava, či z toho predčasne nezošediviem.

„Pripomeň mi, Eadlyn, že mám napísať list guvernérovi Harpenovi do Zuni. Ach, aj to, že ho mám adresovať Joshuovi Harpenovi, nie jeho otcovi. Stále zabúdam, že v posledných voľbách vyhral jeho syn.“

Zapísala som si jeho pokyny elegantným písaným písmom a pomyslela pritom na to, akú radosť ocko pocíti, keď ich bude neskôr čítať. Keď som sa učila krasopis, zažívala som práve kvôli nemu hotové muky.

V duchu som sa usmiala a pozrela sa opäť na otca. No keď som videla, ako si trie čelo a zúfalo premýšľa, ako všetky tie problémy vyriešiť, zostalo mi úzko.

„Oci?“

Otočil sa ku mne a podvedome vystrel pleciami, akoby musel aj predo mnou budiť dojem, že je silný.

„Čo myslíš, prečo sa dejú takéto veci? Kedysi to tak nebolo.“

Zdvihol obočie. „To máš pravdu,“ povedal viac-menej pre seba. „Všetci vyzerali, že sú spokojní. Vždy keď sme zrušili ďalšiu kastu, ľudia sa tešili a oslavovali. Pred niekoľkými rokmi všetky kastové označenia definitívne vymizli a odvtedy ide všetko dolu vodou.“

Opäť sa zahľadel von oknom. „Napadá mi len to, že ľudia, ktorí vyrastali v kastovom systéme, si uvedomujú, ako veľmi sa ich situácia v porovnaní s minulosťou zlepšila. Človek si oveľa ľahšie nájde partnera i prácu. Rozpočet rodín nie je závislý od príjmu z jedného jediného povolania. Mladí si môžu vybrať, čo chcú študovať... No tým, ktorí vyrastali už vo svete bez kást, sa stále niečo nepáči... Akoby nevedeli, čo so sebou.“

Pozrel sa na mňa a pokrčil plecami. „Potrebujem čas,“ povedal. „Potrebujem si to nechať uležať v hlave a o všetkom popremýšľať. A potom to začať riešiť.“

Všimla som si, že má medzi obočím hlbokú vrásku. „Ale to nejde, ocko.“

Pousmial sa. „Robili sme to tak aj predtým. Pamätám sa...“

Jeho pohľad sa náhle zmenil. Chvíľu to vyzeralo, akoby sa ma chcel niečo opýtať. Bez slov.

„Ocko?“

„Áno?“

„Je všetko v poriadku?“

Niekoľkokrát zažmurkal. „Áno, zlatko, v úplnom poriadku. Mala by si sa pustiť do práce na tých škrtoch v rozpočte. Popoludní môžeme tvoje návrhy predebatovať. Potrebujem sa teraz porozprávať s tvojou matkou.“

„Samozrejme.“ Keďže matematika nebola moja silná stránka, práca na návrhoch rozpočtu či finančných plánoch mi trvala zvyčajne dvakrát tak dlho, ako by mala. Kategoricky som však odmietala, aby niektorý z otcových poradcov po mne kontroloval výsledky na kalkulačke. Niekedy som síce celú noc nespala, no vždy som si bola napokon istá, že som odviedla tú najlepšiu prácu.

Jasné, že Ahren mal matiku v malíčku, no toho nik nenútil sedieť na rokovaniach o rozpočte, územnom plánovaní či zdravotnej starostlivosti. Vďaka tým siedmim hlúpym minútam bol slobodný ako vták.

Otec ma potľapkal po pleci a vyprevadil ma z miestnosti. Trvalo mi dlhšie než zvyčajne, kým som sa dokázala sústrediť na čísla. Nemohla som si pomôcť; ten znepokojený výraz na otcovej tvári celkom určite súvisel so mnou.

KAPITOLA 2

Niekoľko hodín som sedela nad správou o rozpočte, no potom som sa rozhodla, že si urobím pauzu, a zašla som do svojej izby za Neenou, aby mi vymasírovala ruky. Milovala som tieto drobné výsady luxusu, ktoré som si mohla dennodenne užívať. Šaty na mieru, exotické dezerty, ktoré mi prinášali len preto, že bol štvrtok, či nekonečné zásoby kadejakých krásnych vecičiek – to som si v rámci svojej funkcie asi najviac vychutnávala.

Moja izba mala výhľad na záhrady. Ako slnko stúpalo po oblohe, svetlo nadobudlo teplý medový odtieň a ožiarilo vysoké múry. Zatiaľ čo som sa vyhrievala, Neena sa venovala mojím rukám.

„Vieš, tváril sa tak čudne. Mala som pocit, že si len na chvíľku odskočí a vráti sa.“

Pokúšala som sa vysvetliť otcov nezvyčajne náhly odchod dnes ráno, no príliš sa mi to nedarilo. Keďže sa do pracovne už nevrátil, vôbec som nevedela, či mamu našiel, alebo nie.

„Myslíte si, že je chorý? Zdá sa mi v poslednom čase trochu unavený,“ povedala Neena, zatiaľ čo jej šikovné ruky prinášali úľavu mojim stuhnutým prstom.

„Myslíš?“ spýtala som sa prekvapene, lebo ja som nepostrehla, že by bol unavený. „Podľa mňa je len ustarostený. Pri všetkých tých rozhodnutiach, čo musí urobiť, ani niet divu.“

„Jedného dňa ich budete musieť robiť vy,“ poznamenala Neena a v jej hlase zaznievali obavy i veselosť zároveň.

„Čo znamená, že ma budeš masírovať dvakrát toľko.“

„To veru neviem,“ poznamenala, „o pár rokov by som chcela vyskúšať niečo nové.“

Zachmúrila som sa. „A čo také by si chcela robiť? Neexistuje už mnoho takých dobrých miest, ako je práca v paláci.“

No vtom niekto zaklopal na dvere a Neena mi na tú otázku už nestihla odpovedať.

Vstala som, a kým som si obliekala sako, aby som vyzerala dôstojne, kývla som hlavou Neene, aby návšteve otvorila.

Do dverí vošla usmievajúca sa mama a hneď za ňou sa vynoril otec. Uvedomila som si, že to tak býva vždy. Pri významných štátnych udalostiach a oficiálnych obedoch stála síce po otcovom boku, prípadne tesne za ním, no keď boli niekde ako manžel a manželka – nie ako kráľ a kráľovná –, otec šiel vždy až za mamou.

„Ahoj, mami,“ podišla som k nej a objala som ju.

Mama mi zastrčila vlasy za ucho a usmiala sa na mňa. „Vyzeráš dobre.“

Hrdo som o krok ustúpila a uhladila si dľaňami šaty. „Ten náramok sa k nim dokonale hodí, však?“

Usmiala sa. „Máš zmysel pre detail.“ Niekedy mi mama dovoľí, aby som aj jej vybrala šperky alebo topánky, no nestáva sa

to často. Mama neprpisuje módnym doplnkom taký význam ako ja. No v jej prípade to ani nie je potrebné; je totiž prirodzene krásna.

Mama sa otočila k Neene a položila jej ruku na plece. „Môžeš ísť,“ šepla.

Neena sa okamžite uklonila a nechala nás samých.

„Stalo sa niečo?“ opýtala som sa.

„Nie, zlatko. Ale chceme sa s tebou porozprávať.“ Otec vystrel ruku a pokynul smerom k stolu. „Potrebujem s tebou predebatovať istú záležitosť.“

„Akú záležitosť? Cestujeme niekam?“ Cestovanie som priam zbožňovala. „Však ideme niekam k moru? A budeme tam len my šiesti!“

„Nie tak celkom. Nemôžeme ísť nikam, lebo budeme mať hostí,“ oznámila mi mama.

„Ach! Hostí? A kto príde?“

Rodičia si vymenili pohľady a potom mama pokračovala. „Vieš, že situácia je v súčasnosti veľmi zložitá. Ľudia sú nespokojní a nešťastní a nám sa stále nedarí to napätie zmierniť.“

Vzdychla som. „Ja viem.“

„Hľadáme spôsob, ako ľudí pozitívne naladiť,“ dodal otec.

Spozornela som. Výraz „pozitívne naladiť“ vo mne evokoval nejakú oslavu. A párty, to je moje!

„A čo ste vymysleli?“ V duchu som si hneď predstavila svoje nové šaty, no rýchlo som tú myšlienku zapudila. Teraz na to naozaj nebola tá správna chvíľa.

„Vieš,“ začal otec, „verejnosť veľmi kladne vníma pozitívne veci, ktoré sa spájajú s našou rodinou. Keď sme sa my s mamou brali, nálada v krajine bola úžasná. A pamätáš si, ako sa ľudia tešili a oslavovali, keď sa narodil Osten?“

Usmiala som sa. Mala som osem, keď prišiel Osten na svet, a nikdy nezabudnem, akí boli všetci nadšení, keď sa tú správu dozvedeli. Zo svojej izby som počula vyhrávať hudbu až do svitania.

„Bolo to famózne.“

„Áno. A teraz ľudia vzhladajú k tebe. Dlhو nepotrvá a staneš sa kráľovnou.“ Otec sa odmlčal. „Mysleli sme si, že by si mohla urobiť nejaké verejné vyhlásenie, ktoré by ľudí nadchlo, no zároveň by si z neho mala osoh i ty.“

Prizmúrila som oči v očakávaní, čo bude nasledovať. „Počúvam.“

Mama si odkašľala. „Dobre vieš, že v minulosti si princezná brali za mužov princov z iných krajín, aby sa sobášom upevnili medzinárodné vzťahy.“

„Počula som dobre? Použila si minulý čas, však?“

Mama sa rozosmiala, no mne veru do smiechu nebolo. „Áno.“

„Fajn. Pretože princ Nathaniel vyzerá ako zombie, princ Hector tancuje ako zombie, a ak si princ z Nemeckej federácie do vianočného plesu neosvojí základy osobnej hygieny, tento rok ho nepozveme.“

Mama si bezradne šúchala jednu stranu čela. „Eadlyn, ty si hrozne priberčivá.“

Otec pokrčil plecami. „Možno to nie je až taká zlá vlastnosť,“ poznamenal otec, no mama sa naňho škaredo pozrela.

Zamračila som sa. „O čom to tu, dopekla, rozprávate?“

„Vieš, ako som sa ja zoznámil s tvojou mamou?“ začal otec.

Prevrátila som oči. „To vie predsa každý. Je to príbeh skoro ako z rozprávky.“

Pri týchto slovách sa obom akosi zaleskli oči a na tvárach sa

im zjavil úsmev. Ich telá sa k sebe akoby nepatrne naklonili. Otec hľadel na mamu a hrýzol si peru.

„Haló! Vaša prvorodená je stále tu, ak vám to neprekáža.“

Mamu zalial rumenec, otec si odkašľal a pokračoval. „Selekcia sa pre nás dvoch skončila veľmi úspešne. Moji rodičia mali spočiatku problémy, no napokon to fungovalo aj u nich. Tak... sme si mysleli...“ zaváhal a pozrel sa mi do očí.

Stále som odmietala pochopiť, čo mi naznačovali. Vedela som, čo je Selekcia, no nikdy, ani jediný raz, sa to slovo nepoužilo v súvislosti s niektorým z nás, o mne ani nehovoriac.

„Nie.“

Mama zdvihla ruky pred seba a dohovárala mi: „Aspoň nás vypočuj –“

„Selekcia?!“ vybuchla som. „Veď to je choré!“

„Eadlyn, musíš byť rozumná.“

Hľadela som na ňu v nemom úžase. „Sľúbili ste – *sľúbili ste* –, že mi nikdy nebudete dohadzovať ženíchov. A o čo vám teraz ide?“

„Vypočuj nás,“ naliehala mama.

„Nie!“ skríkla som. „V žiadnom prípade!“

„Upokoj sa, chrobáček.“

„A nehovor mi tak, nie som malé decko!“

Mama si povzdychla. „No správáš sa tak.“

„Vy mi chcete zničiť život!“ Prehrabla som si prstami vlasy a niekoľkokrát som sa zhlboka nadýchla v domnienke, že sa mi podarí niečo vymyslieť. To neprichádza do úvahy. Určite nie.

„Je to obrovská príležitosť,“ nedal sa odradiť otec.

„Vy ma chcete zapredať nejakému cudziemu chlapovi?!“

„Vravela som ti, že sa bude vzpierať,“ prehodila mama smerom k otcovi.

„Ktovie, po kom to má,“ poznamenal otec s úsmevom.
„Nebavte sa o mne, akoby som tu nebola!“
„Prepáč,“ povedal otec, „chceme len, aby si to zvážila.“
„A čo Ahren? Toho sa to netýka?“
„Ahren sa nechystá zasadiť na trón. A okrem toho má Camille.“

Princezná Camille bola následníčka francúzskeho trónu a pred pár rokmi sa jej podarilo podmaniť si Ahrenovo srdce.

„Tak im prikážte, aby sa zobrali!“ naliehala som.
„Camille sa stane kráľovnou, keď nadíde jej čas, a presne tak ako ty, aj ona bude musieť požiadať svojho partnera, aby si ju vzal. Keby o tom rozhodoval Ahren, zvážili by sme to, no nie je to jeho voľba.“

„A čo Kaden? Prečo neoženíte jeho?“
Mama sa smutne usmiala. „Má len štrnásť. Toľko času nemáme. Musíme ľuďom poskytnúť príležitosť rozptýliť sa čo najskôr.“ Zadívala sa na mňa. „A okrem toho je najvyšší čas, aby si sa rozhliadla po niekom, kto bude stáť po tvojom boku, keď prevezmeš vládu nad touto krajinou.“

Otec prikývol. „To je pravda. Budeš to mať veľmi ťažké a mala by si mať pri sebe človeka, o ktorého sa môžeš oprieť.“
„Ale ja sa nechcem vydávať!“ namietla som. „Prosím, netlačte ma do toho. Veď mám len osemnásť.“

„Presne toľko som mala aj ja, keď som sa vydávala,“ vyhlásila mama.

„Nie som na to pripravená,“ trvala som na svojom. „Nechcem žiadneho manžela. Nerobte mi to. Prosím.“

Mama sa nahla ponad stôl a položila mi dlaň na ruku. „Nikto ti nič neurobí. Ty urobíš niečo pre svojich ľudí. Obdaruješ ich.“

„To sa akože mám nasilu usmievať, hoci mi bude do plaču?“
Zamračila sa na mňa. „To bola predsa doteraz súčasť tvojej práce.“

Visela som na nej pohľadom a mlčky čakala na priateľnejšiu odpoveď.

„Eadlyn, čo keby si si to v pokoji premyslela?“ prehovoril otec potichu. „Viem, že chceme od teba naozaj veľa.“

„Znamená to, že mám na výber?“

Otec sa zhlboka nadýchol, akoby to zvažoval. „Áno, budeš si môcť vybrať z tridsiatich piatich možností.“

Vyskočila som z kresla a ukázala na dvere.

„Von!“ zvriskla som. „Chodte preč!“

Bez slova obaja opustili moju izbu.

Naozaj zabudli, kto som a ako ma vychovávali? Som Eadlyn Schreaveová. Nik nemá väčšiu moc ako ja.

Ak si naozaj myslia, že sa vzdám bez boja, tak to sa teda parádne mýlia!

KAPITOLA 3

Rozhodla som sa navečerať vo svojej izbe. Nemala som chuť vidieť svoju rodinu. Mala som ich všetkých plné zuby. Hnevala som sa na rodičov za to, že sú šťastní, na Ahrena, že si pred osemnástimi rokmi dával tak načas, na Kadena a Ostena, že sú takí mladí.

Neena krúžila okolo mňa, a keď mi dolievala šálku čajom, spýtala sa: „Myslíte si, slečna, že sa tomu nejako vyhnete?“

„Stále rozmýšľam, ako sa z toho vyvliecť.“

„Čo keby ste povedali, že ste už do niekoho zaľúbená?“

Pokrútila som hlavou a ďalej som sa vrtala v jedle. „Všetkých troch potenciálnych kandidátov som dourážala priamo pred našimi.“

Neena položila do stredu stola tanierik s čokoládkami. Veľmi správne odhadla, že by som v tejto chvíli uprednostnila niečo iné ako lososa s kaviárom.

„A čo tak niekto z strážcov? To sa slúžkam v paláci občas stane,“ navrhla so smiechom.

Škaredo som na ňu zazrela. „Im to možno stačí, no až taká zúfalá nie som.“

Razom sa prestala smiať.

Došlo mi, že som ju urazila, ale bola to pravda. Určite by som si nevybrala nejakého starého chlapa; a strážcu už vôbec nie. A navyše by to bola strata času. Potrebovala som sa z tejto situácie nejako dostať.

„Nemyslela som to tak, Neena. Musím však naplniť isté očakávania svojho okolia.“

„Samozrejme.“

„Môžeš ísť. V noci ťa nebudem potrebovať. Servírovací stolík nechám na chodbe.“

Prikývla a bez slova sa vzdialila.

Zobkala som čokoládky, až som napokon definitívne dospela k záveru, že na normálne jedlo nemám chuť. Vklzla som do nočnej košele. S mamou a ocom som sa teraz baviť nemohla a Neena tomu celému nerozumela. Potrebovala som hovoriť s niekým, kto ma dokázal pochopiť, s niekým, kto sa občas cítil ako moja druhá polovica. Potrebovala som hovoriť s Ahrenom.

„Máš čas?“ opýtala som sa, keď som nakukla do jeho izby.

Ahren sedel za stolom a niečo písal. Plavé vlasy mal vždy večer rozstrapatené, no v jeho očiach nebolo badať ani náznak únavy. Tak veľmi sa ponášal na otca na fotkách, keď bol mladý, až to naháňalo hrôzu. Ešte vždy bol oblečený tak ako večer, zobliekol si len sako a viazanku, aby si urobil pohodlie.

„Nemôžeš zaklopať, preboha?!“

„Prepáč, ale ide o život.“

„Tak sa obráť na strážcu!“ odvrkol a venoval sa opäť nejakým papierom.

„Vďaka za radu, to dnes počujem už po druhýkrát,“ zamrm-lala som. „Myslím to vážne, Ahren, naozaj potrebujem tvoju pomoc.“

Ahren sa na mňa pozrel cez plece a ja som už vedela, že sa nado mnou napokon predsa len zľutuje. Nohou ležérne strčil do kresla vedľa seba. „Ráč vstúpiť do mojej pracovne.“

Sadla som si a vzdychla. „Čo to píšeš?“

Rýchlo prekryl rozpísaný papier ďalšími listinami. „List Ca-mille.“

„A prečo jej nezavoláš?“

Uškrnul sa. „Zavolám. No pošlem jej aj toto.“

„Aký to má zmysel? O čom sa s ňou chceš rozprávať, keď si jej všetko napísal v liste?“

Naklonil hlavu nabok. „Len pre tvoju informáciu, ide o dve rôzne veci. Keď jej zavolám, chcem vedieť, čo má nové, ako prežila deň. Do listu však môžem napísať aj to, čo nedokážem povedať osobne.“

„Ach, to vážne?“ naklonila som sa v snahe zmocniť sa listu.

Nepodarilo sa mi to však, lebo ma Ahren schmatol za zá-pästie. „Zabijem ťa,“ vyhlásil.

„Fajn,“ odvrkla som, „staneš sa nástupníkom trónu, absol-vuješ Selekciu a svojej drahej Camille môžeš poslať bozk na rozlúčku.“

Zvraštil čelo. „Prosím?“

Zrútila som sa do kresla. „Mama s ocom chcú zdvihnúť ľudom morálku. Rozhodli sa tak, lebo im leží na srdci osud Illey,“ vyhlásila som trochu pateticky. „Vraj mám podstúpiť Selekciju.“

Očakávala som, že bude zhrozený. Alebo mi položí súcitne ruku na plece. No Ahren sa zaklonil a vybuchol do smiechu.

„Ahren!“

On však naďalej zavýjal od smiechu a pritom sa plieskal dlaňou do kolena.

„Pokrčíš si oblek,“ upozornila som ho, načo prepukol do ešte väčšieho rehotu. „Preboha, prestaň! Čo mám robiť?!“

„Ako to mám vedieť? Nechápem, ako im také niečo mohlo napadnúť,“ dodal, na tvári stále úsmev od ucha k uchu.

„A čo tým chceš povedať?“

Mykol plecami. „Neviem. Vždy som bol presvedčený, že ak sa niekedy vydáš, tak skoro to určite nebude. Myslím si, že ani ostatní to od teba neočakávajú.“

„A čo tým chceš akože povedať?“

Chytil ma za ruku a ja som konečne pocítila hrejivý dotyk, po ktorom som tak túžila. „No tak, Eady, vždy si bola nezávislá. Si rodená kráľovná. Máš vlastnú hlavu, rada si robíš všetko po svojom. Nemyslím si, že by si sa dala dokopy s niekým, skôr než si vyskúšaš, ako ti pôjde vládnutie.“

„Akoby som mala na výber,“ zahundrala som a zvesila hlavu, nespúšťajúc však pohľad zo svojho brata.

Ten sa na mňa uškrnul. „Úbohá princeznička. Ty nechceš vládnuť svetu?“

Odstrčila som mu ruku. „Sedem minút a mohol si byť na mojom mieste. A ja by som si tu sedela vysmiata, vypisovala listy a nemusela sa mordovať so všetkými tými hlúpymi papieřovačkami. O tej debilnej Selekcii ani nevravím! Ty nechápeš, aké je to strašné?!“

„Ako im také niečo vôbec napadlo? Bol som presvedčený, že s tým raz a navždy skoncovali.“

Prevrátila som oči. „Najhoršie na tom je, že tu vôbec nejde o mňa. Ocovi sa nedarí udržať poriadok v krajine, tak chce ľudí priviesť na iné myšlienky.“ Pokrútila som hlavou. „Začína to byť veľmi zlé, Ahren. Horia domy, zanikajú firmy, zomierajú ľudia. Oco vôbec nechápe, prečo sa to deje, no myslí si, že za to v prevažnej miere môžeme my mladí, teda generácia, ktorá už nezažila kastový systém.“

Ahren sa uškrnul. „To je hlúposť. Prečo by sme sa mali mstiť za to, že sme vyrastali bez nezmyselných obmedzení?“

Zamyslela som sa. Ako môžem vysvetliť niečo, čomu sama nerozumiem? „Odmalička mi všetci vraveli, že jedného dňa budem kráľovnou. Brala som to ako fakt. Nemala som na výber. Ty si vyrastal s pocitom, že máš možnosť voľby. Mohol by si vstúpiť do armády, mohol by si sa stať veľvyslancom, mohol by si robiť kopec iných vecí. No predstav si, že by to tak nebolo. Že by si nemohol rozhodovať o tom, čo chceš.“

„Hm, im odopierajú právo na prácu?“

„Na prácu, na vzdelanie, na zárobok. Počula som, že niekde dokonca nedovolia deťom, aby si zobrali partnera, ktorého rodina patrila kedysi k nižšej kaste. Situácia sa vôbec nevyvíja tak, ako si ocko predstavoval, a začína sa mu to celkom vymykať spod kontroly. Možno vôbec ľudí prinútiť, aby boli k sebe tolerantní?“

„A tak sa otec rozhodol, že sa to pokúsi vyriešiť,“ povedal Ahren prekvapene.

„Áno, a kým zrealizuje svoj plán, ja mám slúžiť ako zásterka.“

Ahren vystrúhal grimasu. „To dáva zmysel, na rozdiel od tej tvojej romantickej predstavy o sobáši.“

Premerala som si ho pohľadom. „Prestaň s tým, Ahren. Ja sa nechcem vydávať. Načo je to dobré? Kopec žien žije single.“

„Od tých sa však neočakáva, že privedú na svet kráľovského potomka.“

Vyskočila som naňho. „Pomôž mi! Povedz, čo mám robiť!“

Jeho pohľad sa stretol s mojím. Poznala som ho dosť dobre na to, aby som vedela, že si všimol, aká som vydesená. Nie podráždená alebo nahnevaná. Ani zúrivá či zhrozená.

Mala som neskutočný strach.

Očakávalo sa odo mňa, že budem vládnuť, že budem rozhodovať o osudoch miliónov ľudí. Bola to moja práca, moje poslanie. Mohla som meniť zákony, delegovať právomoci. Toto však bolo príliš osobné, mala som sa vzdať ďalšieho kúska svojho života, ktorý mal patriť iba mne.

Ahrenovi zmizol hravý úsmev z pier. Pritiahol si kreslo bližšie ku mne. „Ak im ide o to, aby odvedli pozornosť ľudí, možno by si mohla navrhnúť iné... riešenie. Sobáš predsa nie je jediná možnosť. Teda v prípade, že mama s ocom neprišli k tomuto záveru len preto, že už vyčerpali všetky ostatné spôsoby.“

Schovala som si tvár do dlaní. Nechcela som sa mu priznať, že som ako alternatívu navrhovala jeho, ba dokonca Kadenu. Cítila som, že má pravdu, že Selekcia je ich posledná nádej.

„Pozri sa, Eady. Budeš prvá žena, ktorá právoplatne zasadne na trón. Ľudia od teba očakávajú veľké veci.“

„Akoby som to nevedela.“

„No to ti tiež dáva veľký priestor na vyjednávanie,“ pokračoval.

Spozornela som. „Ako to myslíš?“

„Ak naozaj potrebujú, aby si to urobila, tak vyjednávaj.“

Napriamila som chrbát a úporne premýšľala, čo mám od nich žiadať.

Možno existuje spôsob, ako sa z toho dostať bez toho, aby som sa musela vydať.

Bez toho, aby som sa musela vydať!

Ak budem dostatočne rýchla, možno sa mi podarí otca presvedčiť, že súhlasím s hocičím okrem Selekcie.

„Vyjednávajte,“ šepala som.

„Presne tak.“

Vstala som, zdrapila som Ahrena za uši a vlepila mu pusku na čelo. „Ty si môj hrdina!“

Usmial sa. „Pre vás čokoľvek, kráľovná moja.“

So smiechom som doňho strčila. „Vďaka, Ahren.“

„Musím pracovať.“ Rukou mi ukázal smerom k dverám. Zjavne ho viac zaujímal písanie listu než to, či sa mi podarí niečo múdre vymyslieť.

Vybehla som z jeho izby a zamierila k sebe vziať si nejaké papiere. Musím niečo vymyslieť.

Keď som zahla za roh, do niekoho som vrazila a vzápätí som spadla horeznačky na koberec.

„Au!“ skríkla som, keď sa predo mnou vynoril Kile Woodwork, syn slečny Marlee.

Kile spolu s ostatnými Woodworkovcami mali izby na tom istom poschodí ako naša rodina, čo bola pre nich jednoznačne veľká pocta. Alebo otrava, záleží na tom, aký ste mali k Woodworkovcom vzťah.

„Si slepý?!“ oborila som sa naňho.

„Ja som na rozdiel od niekoho nebežal,“ odvetil a zbieral si rozsypané knihy zo zeme. „Ty si sa mala pozerieť, kam ideš.“

„Keby si bol džentlmen, podáš dáme ruku,“ rypla som si doňho.

Kile sa na mňa pozrel a v tej chvíli mu oči prekryla ofina.

Vyzeral hrozne, mal by sa dať ostrihať a oholiť a zahodiť tú rozgajdanú košeľu, čo má na sebe. V tej chvíli som nevedela, za čo sa hanbiť viac: či za to, aký je neupravený, alebo za to, že som sa ako členka kráľovskej rodiny ocitla v takejto trápnej situácii.

Najviac ma štvalo to, že Kile o seba zvyčajne dbal, takže som nechápala, prečo musí práve teraz vyzerať tak zanedbane. Veď čo by sa mu stalo, keby sa trochu učesal?

„Eadlyn, ty si ma predsa nikdy za džentlmena nepovažovala.“

„To máš pravdu.“ Vstala som teda bez jeho pomoci a dlaňami som si pouhládzala šaty.

Počas posledných šiestich mesiacov som bola ušetrená Killovej – vôbec nie príjemnej – spoločnosti. Odišiel do Fennley, kde sa zapísal do nejakého intenzívneho kurzu. Jeho mama od chvíle, čo odišiel, stále nariekala. Nevedela som, čo študuje, a ani ma to nezaujímalo. No teraz sa vrátil a jeho prítomnosť bola len ďalším stresujúcim faktorom na neustále sa rozrastajúcim zozname nepríjemností.

„A keď si dáma, prečo tak letíš?“

„To by si len sotva pochopil.“

Rozosmial sa. „Jasné, lebo ja som úplný debil. Je zázrak, že sa dokážem sám okúpať.“

Už som sa ho chcela opýtať, či sa vôbec kúpal, lebo vyzeral, že sa už nejaký čas vyhýba aj mydlu.

„Dúfam, že jedna z tých kníh je príručka etikety. Najvyšší čas v nej zalistovať.“

„Ešte nie si kráľovnou, Eadlyn. Tak sklapni.“ A odpochoval, čo ma dosť vytočilo, pretože ma tým obral o posledné slovo.

Prežrela som to však. Momentálne som mala oveľa väčšie

starosti než sa trápiť tým, aké má Kile nevyberané spôsoby. Nemohla som si dovoliť vybavovať sa s ľuďmi, ktorí za to nestoja, či rozptyľovať sa niečím, čo priamo nesúvisí s mojím plánom zmiest' Selekcii zo stola.

KAPITOLA 4

„Chcem, aby bolo jasné,“ oznámila som otcovi, ktorý sedel v pracovni, „že nemám ani najmenšiu chuť sa vydávať.“

Prikývol. „Chápem, že ti je sobáš proti srsti, no vždy si musela robiť aj veci, do ktorých sa ti nechcelo, Eadlyn. Je tvojou povinnosťou dodržiavať kráľovskú tradíciu.“

Neznášala som, keď takto hovoril o mojej budúcnosti, akoby sex, láska a deti neboli šťastím, ale len povinnosťami, ktoré majú zabezpečiť chod krajiny. Zbavené akejkoľvek radosti.

A nemali by práve tieto veci prinášať človeku v živote najväčšie potešenie?

Rýchlo som zahнала tieto myšlienky a sústredila sa na to, čo je tu a teraz.

„To chápem. A súhlasím, že je to dôležité,“ poznamenala som diplomaticky. „Ale spomeň si na svoju Selekciiu. Ty si počas nej vôbec nemal strach, že si nevyberieš tú pravú? Nezamýšľal si sa nad tým, že to celé vôbec nie je správne?“

Otcove pery sa rozťahli do širokého úsmevu. „Myslel som na to každú minútu dňa a minimálne polovicu noci.“

Porozprával mi zopár hmlistých historiek – jedno dievča bolo vraj také „dotieravé“, že ho nemohol vystáť, a ďalšie sa pri každej príležitosti pokúšali priebeh Selekcie zmanipulovať. Nepoznala som veľa mien a detailov, no ani som po nich netúžila. Nedokázala by som si pripustiť, že sa otec mohol zaľúbiť do niekoho iného ako do mamy.

„A keď už som prvá žena, ktorá bude neobmedzene vládnuť, nemyslíš si, že by bolo dobré... stanoviť určité pravidlá, kto má stáť po mojom boku?“

Otec naklonil hlavu nabok. „Pokračuj.“

„Určite existuje možnosť, ako celý proces vetovať v prípade, že by sa mal do paláca dostať nejaký psychopat, no nie?“

„Samozrejme.“ Otec sa zatváril, akoby išlo o celkom zbytočnú obavu.

„Nemôžem predsa len tak hocikomu dôverovať. Takže,“ zhlboka som si vzdychla, „súhlasím, že podstúpim celý tento cirkus pod podmienkou, že mi sľúbiš pár maličkostí.“

„To nie je žiaden cirkus. Ale významná súčasť našich dejín. No teraz buď taká dobrá a povedz, čo odo mňa chceš.“

„Po prvé žiadam, aby účastníci Selekcie mohli kedykoľvek slobodne odísť. Nechcem, aby tu niekto trčal proti svojej vôli, keď zistí, že mu na mne nezáleží, alebo si uvedomí, že mu spôsob života v paláci nevyhovuje.“

„S tým úplne súhlasím,“ vyhrkol otec. Zrejme som zasiahla jeho citlivé miesto.

„Výborne. A ďalšia vec. Toto sa ti asi nebude páčiť, no ak sa mi nepodarí nájsť nikoho dostatočne vhodného, potom to celé odvoláme. Nijaký princ, nijaká svadba.“

„Ešteže čo!“ Otec sa naklonil dopredu v kresle a ukázal na mňa prstom. „Keby som ti to sľúbil, odmietneš všetkých uchádzačov hneď prvý deň! V žiadnom prípade!“

Zamyslela som sa. „Tak sa dohodnime na nejakom časovom období. Selekcia bude prebiehať, povedzme, tri mesiace a ja až potom zvážim svoje rozhodnutie. Ak dovtedy nenájdem vhodného partnera, uchádzačov, ktorí tu ešte zostanú, pošleme domov.“

Otec si prešiel rukou po ústach, pomrvil sa v kresle a pozrel sa mi rovno do očí. „Eadlyn, uvedomuješ si, o akú dôležitú vec ide, však?“

„Samozrejme,“ odvetila som rýchlo, pretože som to vedela až príliš dobre. Tušila som, že stačí jediný chybný krok a môj život naberie kurz, ktorý už nebude možné zvrátiť.

„Túto skúšku musíš podstúpiť a musíš v nej obstáť. Kvôli nám všetkým, ktorí sme zasvätili životy službe nášmu ľudu.“

Odvrátila som pohľad. Znelo to, akoby sme ja, mama a oco boli obetnými baránkami a ostatní si mohli robiť, čo sa im páči.

„Nesklamem ťa,“ prisľúbila som. „Urob, čo treba. Nájdi spôsob, ako vyriešiť krízu v krajine, a ja ti poskytnem dostatočný čas na to, aby si ho mohol zrealizovať.“

Otec sa uprene zadíval do stropu. „Tri mesiace? Sľubuješ, že sa budeš naozaj snažiť?“

Zdvihla som ruku. „Máš moje slovo. Pokojne ti to dám aj na papieri. Ale to, že sa do niekoho zaľúbim, ti sľúbiť nemôžem.“

„Aby si nebola prekvapená,“ poznamenal otec veľavýznamne. Ja som však nebola ako on a mama. Možno otec považoval Selekciiu za nanajvýš romantický spôsob zoznamovania, ja som si však nedokázala predstaviť nič iné len tridsaťpäť hlučných,

protivných a čudne páchnucích chlapov, ktorých jediným cieľom je votrieť sa do môjho domu. A nič z toho nemalo pre mňa najmenšie čaro.

„Platí.“

Vstala som a mala som chuť tancovať. „Naozaj?“

„Naozaj.“

Podala som otcovi ruku a jediným stiskom som spečatila svoju budúcnosť. „Ďakujem, oci.“

Náhľivo som vyšla z miestnosti, aby si nevšimol môj širokársky úsmev. V duchu som už zvažovala, čo vymyslím, aby väčšina tých chlapov odišla z vlastnej vôle. Môžem ich nejako zastrašiť, prípadne nájsť spôsob, aby na nich prostredie paláca pôsobilo neprívetivo. Mojm tajným tromfom bol Osten, ktorý dokázal vymyslieť tie najväčšie darebáctva. Keby som sa naňho obrátila, určite by mi veľmi ochotne pomohol.

Páčila sa mi predstava obyčajného chalana, ktorý si natoľko verí, že sa rozhodne zabojsť o možnosť stať sa princom. Nikomu sa však nepodarí pripútať si ma k sebe, kým na to nebudem naozaj pripravená. Bola som odhodlaná dať tým úbožiakom riadne zabráť, nech vidia, že to nie je len tak.

V štúdiu býva zvyčajne chladno, no keď sa rozsvietia reflektory, je tam horúco ako v peci. Už som sa za tie roky naučila, čo si na Správy obliecť. Preto som sa dnes rozhodla pre šaty s obnaženými ramenami. Sú klasicky elegantné, no mám istotu, že ma nebude zmárať horúčava.

„Sú nádherné,“ poznamenala mama, keď mi uhládzala drobné vlny na rukávoch. „Vyzeráš prekrásne.“

„Ďakujem. Aj ty.“

Úsmiala sa a naďalej mi uhládzala šaty. „Ďakujem, zlatko.“

Viem, že z toho máš zmiešané pocity, no myslím si, že Selekcia prinesie prospech nám všetkým. Si takmer neustále sama, tak či tak by sme sa museli nad tým v najbližšom čase zamýšľať a –

„A ľudia budú nadšení. Ja viem.“

Snažila som sa, aby mi na hlase nebolo poznať, aká som nešťastná. S handlovaním s kráľovskými dcérami sme už síce dávno skoncovali, no... cítila som sa veľmi podobne. Naozaj to nechápe?

Mama zdvihla zrak od mojej róby a pozrela sa mi do tváre. V jej očiach som zbadala čosi ako ľútosť.

„Viem, teraz máš pocit, že sa musíš obetovať, ale keď máš v živote isté poslanie, vždy je to tak; veľa vecí robíš nie preto, že chceš, ale preto, že sa to od teba očakáva.“ Mama naprázdno prehltila. „No ja som sa takto stretla s tvojím otcom a našla si pritom aj mnoho vynikajúcich priateľov. A zároveň som si uvedomila, že som oveľa silnejšia, než som si myslela. Viem o tej vašej dohode s otcom. Ak sa ti nepodarí vybrať si toho pravého, nič sa nestane. Len ťa prosím, aby si si z toho celého niečo zobrala. Aby ťa to posilnilo, obohatilo. Nechcem, aby si nás nenávidela za to, že sme ťa k tomu prinútili.“

„Prečo by som vás mala nenávidieť?“

„Nevrav mi, že ti to ani na chvíľu nenapadlo,“ uškrnula sa mama, „nemám pravdu?“

„Mám osemnásť. Vzdor voči vlastným rodičom mám v genetickej výbave.“

„Proti tomu nič nemám, ak napokon uznáš, že ťa máme veľmi radi.“

Objala som ju. „Aj ja vás mám rada. Naozaj.“

Tuho si ma k sebe pritisla, a keď sa odtiahla, poupravila mi róbu, aby si bola istá, že keď pôjde po otca, budem vyzeráť

absolútne bezchybne. Pobrala som sa k svojmu miestu vedľa Ahrena, ktorý na mňa provokačne nadvihol obočie. „Vyzeráš skvele. Hotová nevesta.“

Nadvihla som si sukňu a s gráciou som sa usadila. „Ešte slovo a vyholím ti v noci hlavu dohola.“

„Aj ja ťa mám rád.“

Snažila som sa zachovať vážnu tvár, no nepodarilo sa mi to. Poznal ma až pridobre.

Miestnosť postupne zaplňali obyvatelia paláca. Slečna Lucy sedela sama, lebo generál Leger mal pracovné povinnosti, pán a pani Woodworkovci spolu s Kilom a Josie sa usadili na miestach za kamerami. Viem, že slečna Marlee bola pre moju mamu všetkým, preto som si názor, že jej dve deti sú úplne otrasné, nechávala radšej pre seba. Kile nebol až taký hrozný ako Josie, no za celé tie roky, čo ho poznám, sa ani raz nezmožil na niečo, čo by aspoň vzdialene pripomínalo zaujímavú konverzáciu. Takže ak by som niekedy trpela nespavosťou, najala by som si ho, aby len tak sedel v mojej izbe a niečo rozprával. Problém vyriešený. A Josie... len ťažko slovami opísať, aké je to dievčisko skazené.

Postupne prichádzali otcovi poradcovia a každý z nich sa uklonil. V ockovom kabinete bola len jedna žena, lady Brice Mannorová. Bola krásna a krehká a ja som nikdy nepochopila, ako niekto natoľko kultivovaný dokáže zotrvať v politike. V živote som nevidela, že by na niekoho zvýšila hlas alebo bola nahnevaná, a ľudia ju i napriek tomu počúvali. Mňa muži počúvali, len keď som sa tvárila odmerane.

Jej prítomnosť vo mne vzbudzovala zvedavosť. Čo by sa stalo, keby som si ja ako kráľovná vytvorila poradný výbor zo samých žien?

To by mohol byť celkom zaujímavý experiment.

Keď všetci poradcovia vystúpili so svojimi správami a príspevkami, obrátil sa na mňa Gavril.

Gavril Faday mal striebristé vlasy, hladko sčesané dozadu, no mimoriadne peknú tvár. Nedávno sa vyjadril, že by rád odišiel do dôchodku, no po dnešnom vyhlásení bude musieť svoje rozhodnutie odložiť.

„Dnes, na záver nášho programu, Illeá, tu máme mimoriadne vzrušujúcu správu. A tú vám teraz neoznámim nik iný ako naša budúca kráľovná, krásna Eadlyn Schreaveová.“

Majestátne mávol rukou smerom ku mne. Zoširoka som sa usmiala a za zdvorilého potlesku som prešla po koberci na vyššie pódium.

Gavril ma náhlivo objal a pobožkal na obe líca. „Vitajte, princezná Eadlyn.“

„Ďakujem, Gavril.“

„Rád by som niečo povedal. Mám pocit, akoby to bolo včera, keď som ostatným oznamoval tú novinu, že ste sa vy a váš brat Ahren práve narodili. Nechce sa mi veriť, že odvtedy uplynulo viac ako osemnásť rokov!“

„To je pravda. A dnes sme už dospelí.“ Otočila som sa na členov svojej rodiny a venovala im láskyplný pohľad.

„Už čoskoro zmeníte dejiny. Celá Illeá túžobne očakáva, čo urobíte o pár rokov, keď sa stanete kráľovnou.“

„Bude to určite veľmi vzrušujúce obdobie a asi sa mi na tie historické zmeny nechce tak dlho čakať.“ Zo žartu som doňho drgla laktom a on sa zatváril, akože je prekvapený.

„A čo keby ste nám povedali, čo máte na srdci, vaša výsosť?“

Natočila som pleciami smerom na kameru číslo tri a usmiala sa. „Naša krásna krajina prešla v minulosti mnohými zmenami.“

mi. Za života mojich rodičov vyčítanie rebelov takmer pomínulo, a hoci musíme občas čeliť drobným nepokojom, ľudia už nerozdeľujú pomyselné hranice kastového systému. Žijeme v neuveriteľne slobodnej dobe a od nášho národa preto očakávame, že bude prekvitať a využije všetko to, čo v ňom je.“

Nezabúdala som na to, že sa musím usmievať a zreteľne artikulovať. Mala som za sebou dlhé roky drilu, ktoré ma naučili, ako sa prihovárať publiku. Vedela som, že práve nastal kľúčový okamih môjho príhovoru a musím oznámiť to najdôležitejšie.

„A to je úžasné... no mám stále len osemnásť.“ Niekoľko hostí a poradcov sa pousmialo. „A tráviť väčšinu dňa so svojím otcom v pracovni je predsa len tak trochu nuda. Bez urážky, vaša výsosť,“ dodala som a obrátila sa na otca.

„To je v poriadku!“ zavolať.

„Preto som si povedala, že je čas na zmenu. Chcem sa porozhliadnuť po niekom, kto by mi dokázal byť oporou pri plnení náročných povinností, no zároveň by som s ním dokázala spoločne kráčať životom. A preto verím, že Illeá s pochopením prijme moje vrúcne prianie: zúčastniť sa Selekcie.“

Medzi poradcami to zašumelo. Všimla som si prekvapenú tvár obyvateľov paláca. Bolo zjavné, že okrem Gavrila o tom nik iný netušil, čo ma prekvapilo.

„Zajtra rozpošlem listy všetkým mladým mužom v Illei, ktorí pripadajú do úvahy. Budete mať dva týždne na to, aby ste sa rozhodli, či chcete zabojsovať o moju ruku. Uvedomujem si, prirodzene, že to bude celkom nová skúsenosť. Ešte nikdy sme tu nemali Selekcii, ktorá sa organizovala kvôli žene. Mám síce troch bratov, no i napriek tomu sa veľmi teším na ďalšieho princa Illey. A pevne verím, že celá Illeá to oslávi spoločne so mnou.“

Nepatrne som sa uklonila a vrátila sa na svoje miesto. Oco s mamou sa na mňa pyšne pozerali. V duchu som si nahovárala, že to tak má byť, hoci som cítila, ako sa mi búri krv v žilách. Stále som však mala pocit, že mi niečo uniklo, že v záchranej sieti, ktorá ma mala zachytiť, je diera.

No nedalo sa už robiť nič. Práve som sa strmhlav vrhla do priepasti.

KAPITOLA 5

Vedela som, že v paláci pracuje celý arzenál zamestnancov, no mala som pocit, že až do dnešného dňa sa väčšina z nich niekde skrývala. Keď sa rozšírila tá prekvapivá správa o Selekcii, v mojom okolí sa okrem slúžok a komorníkov, ktorých som poznala, začali vynárať ľudia, ktorých som nikdy predtým nevidela.

Namiesto každodenného čítania rôznych správ a hlásení a vysedávaní na schôdzach bolo teraz mojou úlohou dohliadať na prípravu súvisiace s nadchádzajúcou Selekciou.

„Táto je o niečo lacnejšia, vaša výsosť, no je tiež mimoriadne pohodlná a bude dokonale ladiť s ostatnou výzdobou.“ Muž odvinul dlhý pás látky a prehodil ho cez predchádzajúce dve vzorky.

Dotkla som sa látky, ako zvyčajne fascinovaná jej textúrou, aj keď táto nebola určená na nosenie.

„Asi mi uniká zmysel tohto celého,“ vzdychla som.

Ten muž, jeden z palácových dekoratérov, stisol pery. „Do-

speli sme k záveru, že niektoré hostovské izby pôsobia príliš zženštilo a vaši hostia by sa lepšie cítili obklopení niečím takýmto,“ vyhlásil a predostrel mi ďalšiu alternatívu. „Aj obyčajná posteľná prikrývka dokáže celkom zmeniť charakter izby,“ ubezpečoval ma.

„Fajn,“ pripustila som, no zároveň mi prebleslo hlavou, že význam posteľných prikrývok sa dosť preceňuje. „Ale prečo o tom musím rozhodovať ja?“

Milo sa na mňa usmial. „Celá Selekcia by mala niešť váš rukopis, slečna. Keby túto látku vybral niekto iný, i tak budú všetci presvedčení, že to bola vaša voľba. Aj takéto drobnosti by mali niešť pečať vašej autority.“

Pozrela som sa unavene na látku a v duchu som sa spytovala samej seba, čo už len môžu o mne vypovedať takéto hlúpe detaily. „Túto.“ Ukázala som na najlacnejší variant. Sýtozelená farba na tie tri mesiace dokonale postačí.

„Veľmi múdre rozhodnutie, vaša výsosť,“ lichotil mi dekoratív. „A teraz by sme mohli zvážiť nejaké nové umelecké artefakty.“ Zatlieskal a dnu sa vovalil prúd slúžok, ktoré prinášali obrazy. Vzdychna som si. Bolo mi jasné, že tým zabijeme celé popoludnie.

Na druhý deň ráno ma zavolali do jedálne. Mama tam už bola, otec však prísť nemohol, lebo mal prácu.

Nejaký muž, pravdepodobne šéfkuchár, sa nám poklonil, aj keď nie veľmi hlboko, lebo mu v tom bránilo veľké brucho. V tvári bol dosť červený, no nepotil sa a mne napadlo, že sa za všetky tie roky v rozpálenej kuchyni jednoducho uvaril.

„Ďakujem, že ste si našli čas, vaša kráľovská výsosť a vaša výsosť. Osadenstvo kuchyne pracuje celé dni a noci, aby vytvorilo čo najlepšie alternatívy pre menu, ktoré sa bude podávať

na slávnostnej večeri v deň príchodu vybraných kandidátov. Chceli by sme servírovať sedem chodov.“

„Výborne,“ povedala mama.

Šéfkuchár sa na ňu usmial. „Potrebovali by sme však, aby ste nám odsúhlasili definitívnu podobu jedálnečky.“

V duchu som zastenala. Schvaľovanie sedemchodovej večere od prvého usrknutia z koktailu po záverečné uhryznutie si z čokoládky môže trvať aj šesť hodín. Koľko bude potom trvať zvažovanie možností pre výber každého chodu?

Ukázalo sa, že plus-mínus osem hodín. Po zvyšok dňa ma hrozne bolelo brucho, takže bolo celkom pochopiteľné, že som neprejavila príliš veľké nadšenie, keď odo mňa chceli, aby som odsúhlasila výber hudby na prvý slávnostný večer.

Chodby pripomínali rušné ulice a v každom kúte paláca prebiehali hlučné horúčkovité prípravy. Snažila som sa znášať to všetko statočne až do chvíle, keď sa jedného dňa pri mne pristavil otec.

„Tak nám napadlo, že by sme mali zriadiť osobitnú izbu pre účastníkov Selekcie. Čo myslíš?“

„A dost!“ skríkla som zúfalo. „Je mi to úplne jedno. Vôbec netuším, čo taký chlap považuje za svoj ideálny oddychový priestor. Obráť sa na niekoho, kto má testosterón. A keby niečo, som v záhrade.“

Otec pochopil, že som na pokraji nervového zrútenia, a neodvážil sa odporovať mi. Bola som mu za tú chvíľkovú úľavu, ktorú mi doprial, naozaj vďačná.

Ležala som na bruchu na deke, na sebe bikini, okolo mňa široký pás trávnik, na konci ktorého začínal les. Opäť, tak ako už mnohokrát, som zatúžila po tom, aby sme mali bazén. Síce som sa o to veľmi intenzívne zasadzovala, no otec sa téme

bazén vytrvalo bránil. Keď budem paňou paláca ja, bude to prvá vec na mojom zozname.

Čmárala som si návrhy šiat a pokúšala sa oddychovať. Slnko ma hrialo, zvuk ceruzky prechádzajúcej po papieri spolu so šumom lístia vytváral nádhernú, upokojujúcu zvukovú kulisu. S lútosťou som si uvedomila, že môj pohodový život sa práve končí. *Tri mesiace*, povedala som si. *Tri mesiace a potom sa opäť všetko vráti do normálu.*

Pokoj v záhrade zrazu narušil piskľavý smiech. „Josie,“ zahundrala som. Zatienila som si rukou oči, obrátila som sa a hľadela na ňu, ako sa blíži ku mne. Bola opäť s nejakou svojou priateľkou, dievčaťom z vyššej vrstvy, ktoré si vybrala za spoločníčku, pretože rovesníci z paláca jej neboli dosť dobrí.

Zatvorila som náčrtník, aby nevidela moje kresby, a prevrátila som sa na chrbát, že sa budem aspoň opaľovať.

„Bude to skvelá skúsenosť pre každého,“ počula som Josie. „Nemám mnoho príležitostí komunikovať s chalanmi, preto sa teším, že sa budem môcť s nejakými porozprávať. A v deň, keď budú organizovať svadbu mne, budem vedieť, ako správne konverzovať.“

Panebože, pomyslela som si. Keby som nebola rozhodnutá, že sa budem dôsledne vyhýbať bližšiemu kontaktu s ktorýmkoľvek z uchádzačov, asi by ma štvalo, že sa Josie tvári, akoby sem tí chlapi mali prísť kvôli nej. A ak si vážne myslí, že je taká dôležitá, aby jej niekto dohadoval ženícha, tak to je vážne do popuku. Ona si môže zobrať kohokoľvek z ulice a nikoho to nebude trápiť.

„Dúfam, že sem budem môcť počas Selekcie prísť,“ ozvala sa jej kamarátka. „Určite to bude veľká zábava.“

„Jasné, Shannon! Postarám sa, aby sem moje priateľky mohli prísť čo najčastejšie. Bude to veľmi cenná skúsenosť aj pre vás.“

Milé od nej, že chce môj dom i nadchádzajúcu udalosť využiť ako príležitosť na kultivovanie svojich pubertálnych kamošiek. Zhlboka som sa nadýchla. Nesmiem sa rozptyľovať, potrebujem oddych.

„Eadlyn!“ zvrieskla Josie, len čo ma zbadala.

Zavřčala som, mávla som rukou, akože ju beriem na vedomie, presvedčená, že ak neprehovorím, uchovám si i naďalej svoje súkromie.

„Tešíš sa na Selekcii?“ zahučala.

Nechcela som byť hrubá, preto som i naďalej radšej mlčala. Josie a jej kamoška však stáli nado mnou a zakrývali mi slnko.

„Si ma nepočula, Eadlyn? Že či sa tešíš na Selekcii?“

Josie ma nikdy neoslovovala tak, ako sa to vyžadovalo.

„Samozrejme.“

„Aj ja! Podľa mňa bude hrozne vzrušujúce, keď tu budeme mať toľko hostí!“

„To nebudú tvoji hostia, ale moji,“ upozornila som ju.

Zatvřčila sa, akoby to bolo nad slnko jasné. „Ja viem! Ale aj tak bude fajn mať okolo seba toľko nových ľudí.“

„Josie, koľko máš rokov?“

„Pätnásť,“ vyhlásila hrdo.

„To som si aj myslela. Ak cítiš potrebu sa s niekým zoznamovať, môžeš ísť predsa von a stretávať sa, s kým len chceš. Už si na to dosť stará.“

Usmiala sa. „To si nemyslím. Pretože to nie je to isté.“

Nemala som chuť dohadovať sa s ňou a pripomínať jej, že ja sa na rozdiel od nej nemôžem len tak zobrať a odísť bez dovolenia. Keby som chcela opustiť palác, spustila by som la-

vínu bezpečnostných kontrol a hlásení, nehovoriac o všetkých opatreniach, ktoré vyžaduje protokol.

A musela by som si dávať pozor, s kým sa stretnem. Nemohol to byť len tak hocikto. Na každom kroku by mi hrozilo, že ma niekto odfotí v kompromitujúcej situácii: tú fotku by novinári zdokumentovali a dobre uschovali a vytiahli by ju vždy vtedy, keď by pocítili potrebu ma kritizovať. A musela by som byť neustále v strehu, aby som sa vyhla čomukoľvek, čo by mohlo poškodiť moju povesť, prípadne poškvрниť imidž mojej rodiny či našej slobodnej krajiny.

Josie bola obyčajné dievča. Takéto obmedzenia sa jej netýkali. No to jej nebránilo v tom, aby sa tak tvárila.

„Ako dobre, že sa máš aspoň dnes s kým porozprávať. A teraz ma ospravedlňte, oddychujem.“

„Samozrejme, vaša výsosť,“ uklonila sa Josiina kamarátka. No dobre, nie je až taká strašná.

„Tak sa uvidíme pri večeri!“ zvolala Josie až príliš nadšene.

Pokúsila som sa znovu oddať leňošeniu, no neustále ku mne doliehal Josiin prenikavý hlas, takže som to napokon vzdala. Zbalila som deku a náčrtník a pobrala sa dovnútra.

Keď som vošla z prudkého losangeleského slnka do paláca, zdalo sa mi, akoby sa náhle zotmelo. Chvíľu trvalo, kým si moje oči opäť privykli. Niekoľkokrát som zažmurkala, aby som rozpoznala tvár človeka, ktorý sa ku mne blížil náhlivým krokom. Bol to Osten a v ruke niesol dve knihy.

Strčil mi ich do rúk. „Schovaj ich vo svojej izbe, prosím ťa. A keby sa niekto pýtal, nevidela si ma.“

Zmizol rovnako rýchlo, ako sa objavil. Povzdychla som si. Vedela som, že akákoľvek snaha pochopiť to by bola márna. Tlak, ktorému som bola ako prvorodená vystavená, bol často

neznesiteľný. No vďaka bohu, že na mojom mieste nie je Osten. Už len pri tej predstave ma rozbolí hlava.

V rýchlosti som prelistovala tie útle knižky, aby som zistila, čo to má znamenať. Ukázalo sa, že sú to Josiine denníky. Spoznala som to jednak podľa jej kostnatého rukopisu, no najmä podľa obrázkov, na ktorých bolo jej a Ahrenovo meno v srdiečku. No nielen Ahrenovo. O niekoľko stránok ďalej bola zamilovaná do všetkých štyroch členov populárnej skupiny Choosing Yesterday a po nich zase do istého známeho herca. Smerodajné pre ňu bolo zjavne len to, aby bol dotyčný slávny alebo vplyvný. Bolo mi jedno, čo mal Osten za lubom. Rozhodla som sa, že tie zošitky položím na zem k dverám, ktoré vedú do záhrady. Josie bude určite zúriť, keď ich tam nájde, až sa bude vracat'. Nebude vedieť, ako sa tam dostali a kto sa v nich hrabal.

To dievča si tak veľmi zakladá na blízkom vzťahu s kráľovskou rodinou! Nezaškodí udeliť jej malú lekciu z diskretnosti.

Keď som sa vrátila do svojej izby, Neena ku mne priskočila a vytrhla mi z rúk deku, že ju dá oprat'. Rýchlo som na seba hodila nejaké oblečenie. Nemala som chuť meditovať nad tým, čo si dám dnes na seba. Chcela som si ešte upraviť vlasy, keď mi zrak padol na akési fascikle na stole.

„To vám tu nechala slečna Brice,“ povedala Neena.

Civela som na fascikle. Tento týždeň som sa ešte do žiadnej poriadnej práce nepustila, no príliš ma to netrápilo. „Pozriem sa na to neskôr,“ slúbila som, hoci som vedela, že to s najväčšou pravdepodobnosťou nechám až na zajtra. Dnešok patril iba mne.

Vypla som si vlasy dohora, prichytila ich sponkami, skontrolovala si ešte mejkap a vybrala sa za mamou. Potrebovala som si s niekým pohovoriť a vedela som, že mama nebude od mňa chcieť, aby som schvaľovala výber nábytku či jedla.

Našla som ju sedieť samu v dámskej izbe. Na tabuľke vedľa dverí bolo síce napísané „Knižnica“ (Newsome Library), no ešte som nepočula, že by tejto miestnosti niekto tak hovoril, možno s výnimkou mojej mamy, ktorá ten názov občas použila. Bolo to miesto, kde sa stretávali výhradne ženy, takže pomenovanie „dámska izba“ sa mi zdalo praktickejšie.

Vedela som, že tam mama je, skôr než som otvorila dvere, pretože som počula, ako hrá na klavíri. Jej štýl hrania bol totiž jedinečný. Mama s obľubou zvykla rozprávať historku o tom, ako ju otec po svadbe prinútil vybrať si spomedzi štyroch celkom nových klavírov, z ktorých každý bol niečím výnimočný. Dal ich rozmiestniť po paláci. Jeden bol v maminej izbe, druhý v otcovej, jeden bol tu a ďalší v málo využívanom salóne na štvrtom poschodí.

Vždy som mame závidela, s akou ľahkosťou hrá. Pamätám si, ako mi raz povedala, že príde deň, keď jej prsty stratia svoju zručnosť a dokážu obsiahnuť už len dva klávesy naraz. Doteraz sa tak, našťastie, nestalo.

Usilovala som sa byť potichu, no mama ma i tak začula.

„Ahoj, zlatko,“ zavolala na mňa a zdvihla ruky z kláves. „Pod si ku mne sadnúť.“

„Nechcela som ťa vyrušiť.“ Prešla som krížom cez izbu a prisadla si k nej na lavičku.

„Nerušíš. Potrebovala som si trochu prečistiť hlavu. Už sa cítim oveľa lepšie.“

„Stalo sa niečo?“

Nepriťomne sa usmiala a pohľadila ma dľaňou po chrbte. „Nie. Len bežné starosti.“

„Viem, čo máš na mysli,“ povedala som. Prstami som prešla po klávesoch tak, aby nevydali žiaden zvuk.

„Neustále myslím na to, že som dospela do situácie, keď som už ako kráľovná urobila všetko, čo bolo v mojich silách. O nedlho sa všetko zmení. Sú to... Ale veď ty máš svojich starostí dosť. Nebudem ťa tým trápiť.“

Videla som na mame, že sa musí premáhať, aby sa usmiala, a hoci som túžila vedieť, čo ju trápi – veď v konečnom dôsledku všetky tie starosti skončia na mojich pleciach –, mala pravdu. Dnes som nemala síl pasovať sa s problémami. Zrejme na tom bola podobne.

„Oľutovala si to niekedy?“ spýtala som sa. V maminých očiach sa zračil smútok, hoci sa snažila nedať to na seba znáť. „Že si sa prihlásila do Selekcie a stala sa kráľovnou?“

Bola som jej vďačná, že hneď nepovedala áno alebo nie, ale chvíľu to zvažovala.

„Neľutujem, že som si vzala tvojho otca. Niekedy si predstavujem, ako by asi môj život vyzeral, keby som sa do Selekcie neprihlásila, prípadne v nej neuspela. Zrejme by som si žila celkom spokojne. Nebola by som nešťastná, no vôbec by som netušila, o aké možnosti by som zostala ukrátená. Cesta k nemu bola však zložitá, najmä preto, že som sa zdráhala po nej vykročiť.“

„Naozaj?“

Pokrútila hlavou. „Prihlásiť sa do Selekcie nebol môj nápad.“

Od prekvapenia som otvorila ústa. Mama mi o tom nikdy nehovorila. „A koho teda?“

„To nie je podstatné,“ zahovárala. „Ale tvoje výhrady celkom chápem. Myslím si však, že Selekcia ťa naučí veľa o sebe samej. V tomto mi môžeš dôverovať, naozaj.“

„Darilo by sa mi to oveľa lepšie, keby som vedela, že ste to urobili pre mňa a nie preto, aby sa vám lepšie spávalo.“ Tie slová vyzneli oveľa ostrejšie, ako som zamýšľala.

Mama si sťažka vzdychla. „Viem, že to od nás považuješ za sebecké, no raz to pochopíš. Jedného dňa bude blaho tejto krajiny na твоjich pleciah a sama budeš prekvapená, čo všetko si ochotná urobiť pre to, aby sa ti nezačala rozpadat'. V živote by som si nepomyslela, že sa ešte niekedy bude nejaká Selekcia konať. No plány sa občas menia, najmä keď sa od nás očakáva tak veľa.“

„Aj odo mňa sa očakáva veľa,“ odvrkla som.

„Tak po prvé, takýmto tónom so mnou nehovor,“ upozornila ma mama, „a po druhé, vidíš len nepatrný zlomok toho všetkého. Vôbec netušíš, pod akým tlakom je tvoj otec.“

Sedela som a mlčala. Mala som sto chutí odísť. Ak sa jej nepáči, ako s ňou hovorím, prečo na mňa teda tlačia?

„Eadlyn,“ prihovorila sa mi potichu, „nemôžem za to, že to takto vyšlo. Ale skôr či neskôr by sme museli niečo urobiť.“

„Čo tým chceš povedať?“

„Si tu zatvorená, odrezaná od sveta. Viem, že máš obavy z toho, čomu budeš musieť čeliť ako kráľovná, no je načas, aby si si začala všímať aj potreby iných.“

„Ale veď to robím!“ Čo nevidí, že na nič iné mi počas dňa ani nezostáva čas?

Mama zovrela pery. „Nie, zlatko. Stále dávaš na prvé miesto seba a svoje pohodlie.“

Mala som chuť vynadať jej aj otcovi. Dobre, tešila som sa, že si môžem užívať dlhý kúpeľ alebo si dať k večeri dobrý drink. Nemyslím si však, že to bolo tak veľa v porovnaní s tým, čo som musela obetovať.

„Nevedela som, že ma považuješ za rozmazanú.“ Vstala som a zberala sa na odchod.

„Eadlyn, zle si ma pochopila.“

„Pochopila som to dobre. Ale to nič.“ Pokračovala som k dverám. To obvinenie vo mne vzbudilo takú zlosť, až som sa bála, že sa neovládнем.

„Eadlyn, srdiečko, chceme len, aby z teba bola tá najlepšia kráľovná,“ dodala.

„O to sa neboj,“ odvrkla som, jednou nohou na chodbe, „a určite na to nepotrebujem chlapa, aby mi radil, čo mám robiť.“

Snažila som sa vzchopiť. Mala som pocit, akoby sa celý vesmír proti mne spriahol a dolahol na mňa celou svojou váhou. V duchu som si opakovala, že ide len o tri mesiace, len tri mesiace... keď som odrazu začula plač.

„A je to isté?“ Podľa hlasu som spoznala generála Legera.

„Hovorila som s ňou dnes ráno. Rozhodla sa, že si ho nechá.“ Slečna Lucy vydala zo seba zadržovaný vzlyk.

„Povedala si jej, že tomu dieťaťu môžeme dať čokoľvek? Že máme toľko peňazí, že ich v živote nedokážeme minúť? Že ho budeme mať radi aj so všetkými jeho chybami?“ poslednú vetu generál Leger skôr zašepkal.

„Áno, to všetko, dokonca oveľa viac,“ odvetila slečna Lucy. „Vedela som, že je veľká šanca, že sa dieťa narodí mentálne postihnuté. Vysvetlila som jej, že dokážeme zabezpečiť všetko, čo chlapček potrebuje, že kráľovná na to osobne dohliadne. Povedala mi, že hovorila so svojou rodinou a tá jej prisľúbila pomoc, ona sa vraj toho dieťaťa nikdy nechcela vzdať. Rozmýšľala o adopcii len preto, lebo sa bála, že zostane sama. Ospravedlnila sa mi a zrejme si myslela, že tým je všetko v poriadku.“

Slečna Lucy smrkla v snahe upokojiť sa. Opatrne som pristúpila bližšie k rohu a počúvala.

„Je mi to ľúto, Lucy.“

„Ty za to nemôžeš.“ Vyslovila tie slová odvážne a nežne. „Neostáva nám nič iné len sa zmieriť s tým, že je koniec. Roky liečenia, niekoľko potratov, tri neúspešné adopcie... musíme to jednoducho nechať tak.“

Hodnú chvíľu bolo ticho a potom generál Leger povedal: „Dobre. Ak si naozaj presvedčená, že to tak bude najlepšie.“

„Som,“ odvetila presvedčivým hlasom a opäť sa rozplakala. „Stále nedokážem uveriť, že nikdy nebudem matkou.“

Vzápätí bolo počuť len tlmené vzlyky a ja som vedela, že si ju jej manžel k sebe privinul v snahe utešiť ju, ako najlepšie vie.

Po celé tie roky som si myslela, že Legerovci sa rozhodli, že nechcú mať deti. Slečna Lucy o tom predtým mnou nikdy nehovorila a ja som mala vždy pocit, že jej stačí môcť sa s nami deťmi hrať a vidieť nás dospievať. Nikdy mi nenapadlo, že sa za tým ukrývajú nešťastné okolnosti.

Čo ak mala mama pravdu? Čo ak nie som až taká vnímavá a obetavá, ako si o sebe myslím? Slečna Lucy, človek, ktorého mám najradšej na celom svete. Ako je možné, že som si vôbec nevšimla, aká je smutná?

KAPITOLA 6

V pracovni stálo tridsaťpäť košov, obsahujúcich snád' desaťtisíce mien, všetky v obáľkach, aby identita dotyčných džentlmenov zostala utajená. Snažila som sa pred kamerou tváriť nadšene, no mala som pocit, že sa do niektorého z tých košov povraciam.

Aj to by bol spôsob, ako preriediť zoznam uchádzačov.

Otec mi položil ruku na chrbát. „Takže, Eady, pristúp ku každému košu a vyber z neho jednu obáľku. Ja ti ich podržím, aby si mala voľné ruky. A večer ich v živom vysielaní Správ otvoríme. Nie je to nič zložité.“

Ako to, že som taká vyľakaná, keď je to také jednoduché? Od chvíle, čo sme zverejnili správu o Selekcii, som bola taká vystrašená, že by ma už takéto niečo nemalo zaskočiť.

Napravila som si na hlave svoju obľúbenú korunku a uhladila si perleťovosivé šaty. Záležalo mi na tom, aby som dnes vyžarovala pozitívnu energiu. Keď som sa tesne pred tým, ako som sem zišla, pozrela na seba do zrkadla, trochu som sa zľakla toho dievčaťa, čo na mňa hľadelo.

„To mám každú jednu obálku vybrať ja sama?“ opýtala som sa pošepky a v duchu som sa modlila, aby ma kamery nezaberali príliš zblízka.

Otec sa pousmial a poznamenal: „Takú výsadu som ja veru nemal. Tak smelo do toho.“

„Nerozumiem.“

„Potom ti to vysvetlím.“ Kývol rukou k hromadám obálok.

Zhlboka som sa nadýchla. To zvládnem. Nech si ľudia robia plané nádeje, ja mám svoj vlastný plán. A ten bol tutovka. Vyjdem zo Selekcie ako víťaz. Obetujem jej pár mesiacov života – to mi za to stojí – a potom budem opäť usilovne pracovať na tom, aby bola zo mňa dobrá kráľovná. Bez mužskej asistencie.

Prečo si potom taká vyklepaná?

Tak a dost!

Priročila som k prvému košu. Na štítke bolo napísané, že všetci uchádzači sú z Clermontu. Vytiahla som z jednej strany obálku, fotoaparáty začali cvakať ako opreteký a zopár ľudí v miestnosti zatlieskalo. Mama od samého vzrušenia položila Ahrenovi ruku okolo pliec a ten urobil na mňa posmešnú grimasu. Lucy tu nebola. Chýbal aj Osten, čo ma inak vôbec neprekvapovalo, no Kaden stál obďaleč a so záujmom všetko sledoval.

Pri výbere som používala rôzne techniky. Raz som zobrala obálku celkom zvrchu. Pri ďalšom koši som strčila ruku hlboko do hory papierov a vylovila som ju celkom zospodu. Keď som sa dostala ku Karolíne, provincii, z ktorej pochádza mama, všetci okolo mňa nahlas vyjadrili svoje nadšenie. Vytiahla som dve obálky s menami uchádzačov, poťažkala ich a po chvíli som hodila jednu z nich naspäť.

Keď som odovzdala otcovi poslednú obálku, opäť sa ozval

potlesk a fotoaparáty cvakali ostošešť. Dala som si záležať na tom, aby som sa opäť nadšene usmiala, na čo sa reportéri rozprchli, aby mohli pracovať na svojich exkluzívnych reportážach. Ahren s Kadenom tiež pomaly odchádzali a cestou zo štúdia sa na niečom smiali. Mama ma náhlivo pobozkala na vlasy a nasledovala ich. Hoci sme sa opäť rozprávali, nemali sme si veľmi čo povedať.

„Počínala si si skvele,“ vyhlásil otec, keď sme osameli, a v jeho hlase som počula nefalšované nadšenie. „Myslím to vážne, viem, aký to bol pre teba stres. Ale zvládla si to na jednotku.“

„Ako to vieš?“ založila som si ruky vbok. „Vravel si predsa, že ty si obálky s menami kandidátok nevyberal.“

Preglgol. „O tom, ako sme sa s mamou zblížili, čo-to vieš. No tie najúžasnejšie detaily ostali zamknuté hlboko v našich srdciach. A hovorím ti to teraz len preto, aby si si uvedomila, aké máš šťastie.“

Prikývla som, netušiac, kam tým mieri.

Nadýchol sa a spustil: „Nechcem tvrdiť, že moja Selekcja bola fraška, no ďaleko od toho nemala. Každú uchádzačku vyberal môj otec a dal si záležať, aby pochádzala z politicky spriaznenej a vplyvnej rodiny alebo bola prinajmenšom taká krásna, aby celá krajina oslavovala zem, po ktorej raz bude kráčať. Vedel však, že kandidátky musí vybrať tak, aby to nezbudilo podozrenie, a že v Selekcii musia byť zastúpené ženy z rôznych vrstiev. Preto tam prihodil aj tri Päťky. Nižšie však už nešiel. Všetky Päťky boli od začiatku odsúdené na neúspech, slúžili len na to, aby jeho voľbu nemohol nikto spochybniť.“

Uvedomila som si, že naňho hľadím s ústami dokorán, a rýchlo som sa spamätala. „A mama?“

„Mala byť vyradená hneď na začiatku. Pravdupovediac, len tak-tak sa mi podarilo presvedčiť otca, aby ju neposlal domov. A pozri sa na ňu dnes.“ Výraz jeho tváre sa zmenil. „Hoci som si nevedel predstaviť, ako to zvládne, dnes ju majú ľudia ešte radšej, ako mali moju mamu. Priviedla na svet štyri krásne, inteligentné, životaschopné deti. A po celý čas naplňala môj život šťastím.“

Otec ledabolo listoval obálkami. „Neviem, či celkom verím na osud. No stáva sa, že po niečom vrúcne túžiš a ono ti to uniká a stráca sa v nedohľadne. A i napriek tomu sa ti napokon podarí uspieť.“

Nikdy doteraz som ani len nezapochybovala o tom, že poznám celý príbeh lásky svojich rodičov. Otec práve povedal, že mama vtedy nemala šancu uspieť, a ona sa mi zase priznala, že do Selekcie vôbec nechcela ísť. Ako je teda možné, že sa tí dvaja dali vôbec dokopy?

Z výrazu otcovej tváre som vytušila, že ani on to celkom nechápe.

„Budeš si počínať skvele, uvidíš,“ vyhlásil hrdo.

„Ako si tým môžeš byť taký istý?“

„Si ako tvoja mama. A moja mama. Máš v sebe odhodlanie. Ale čo je najdôležitejšie, nerada prehrávaš. Viem, že to dopadne dobre, lebo ty si jednoducho nepripustíš, že by to mohlo dopadnúť inak.“

Veľa nechýbalo a povedala by som mu, že mám kopec nápadov, ako sa hodlám tých nápadníkov zbaviť. Mal totiž pravdu: zlyhanie som si nepripúšťala. No zlyhať pre mňa znamenalo, že by mi do života mal zasahovať niekto iný.

„Som si istá, že všetko bude napokon tak, ako má,“ vyhlásila som s nádychom ľútosťi v hlase.

Pohladkal ma rukou po líci. „Ako vždy.“

KAPITOLA 7

Situácia v štúdiu bola dnes trochu iná. Pred kamerou sme sedeli zvyčajne len ja, Ahren a rodičia, no dnes večer boli na pódiu pripravené kreslá aj pre Kadena a Ostena.

Otcovi poradcovia sedeli na stoličkách na opačnej strane a v strede štúdia stála misa s obálkami, ktoré som ráno vyžrebovala. Vedľa nej stála pripravená prázdna nádoba, do ktorej sa budú ukladať otvorené obálky. Spočiatku som mala výhrady, že musím jednotlivé mená čítať ja, ale keď aspoň sa bude zdať, že mám situáciu pod kontrolou. A to som potrebovala.

Celkom vzadu, mimo dosahu kamier, sedeli ostatní členovia našej domácnosti. Bol medzi nimi aj generál Leger, ktorý práve pobozkal slečnu Lucy na čelo a niečo jej pošepkal. Od chvíle, čo som započula ich rozhovor, síce uplynulo už niekoľko dní, no ja som z toho bola stále veľmi sklúčená. Ak si niekto zaslúžil, aby sa stal rodičom, tak to boli Legerovci. A ak sa niekomu udiala krivda, boli tu Schreaveovci, aby ju napravili.

Ja som však netušila, ako im pomôcť.

Slečna Marlee upozorňovala Josie, aby sa utíšila. Zrejme sa opäť smiala na vlastnom vtipе, ktorému chýbala čo i len štipka humoru. Nechápem, ako je možné, že táto úžasná žena porodila také otrasné decká. Moja obľúbená korunka? Tá, ktorú mám práve teraz na hlave? Je mojou obľúbenou len preto, lebo Josie mi tú prvú obľúbenú ohla a z druhej obľúbenej mi stratila dva drahé kamene. Nechápem, akým právom ich vôbec brala do rúk!

Vedľa Josie sedel Kile a čítal si knihu. Bolo evidentné, že úplne všetko, čo sa v našej krajine a paláci deje, ho neskutočne nudí. Kolký nevďak!

Zdvihol pohľad od knihy, a keď zbadal, že sa pozerám, uskrnul sa a pokračoval v čítaní. Načo tu vlastne je?

„Ako sa cítiš?“ mama mi ovinula ruku okolo pliec.

„Som v pohode.“

Usmiala sa. „To ti neverím. Je to príšerný stres.“

„Prečo, hej, áno, máš pravdu. To je od teba milé, že mi to pripomínaš.“

Nesmelo sa zasmiala, akoby si nebola celkom istá, či je medzi nami opäť všetko v poriadku.

„Nemyslím si o tebe, že si rozmaznaná,“ povedala potichu. „Si naozaj šikovná a úžasná dievča. Jedného dňa i ty zistíš, čo je to strach o vlastné deti. A o teba sa bojím viac ako o ostatných. Lebo ty nie si obyčajné dievča, Eadlyn. Si výnimočná. A chcem pre teba len to najlepšie.“

Neviedela som, čo na to povedať. Nechcela som sa s mamou hádať a už vôbec nie teraz. Jej ruka stále spočívala na mojich pleciach. Chytila som ju okolo pása a ona ma pobožkala na vlasy tesne pod korunkou.

„Necítim sa vo svojej koži,“ priznala som sa.

„Skús si predstaviť, ako je asi tým chlapcom. Aj pre nich je to mimoriadna udalosť. A celá krajina bude nadšená.“

Sústredila som sa na svoj dych. Tri mesiace. Sloboda. To dám.

„Som na teba pyšná,“ dodala mama a stisla ma. „Veľa šťastia.“

Vstala, aby sa šla zvítať s otcom, a ku mne podišiel Ahren, uhládzajúc si oblek. „Stále neverím tomu, čo sa tu deje,“ povedal a v jeho hlase zaznievalo nefalšované nadšenie. „Už sa teším, že tu konečne budem mať nejakých partákov.“

„A čo ti Kile nestačí?“ zapichla som pohľad do postavy s nosom v knižke.

„Nechápem, čo proti nemu stále máš. Je to veľmi múdry chalan.“

„To je synonymum pre nudný?“

„Nie, to vôbec nie. Len som rád, že sa zoznámim aj s inými ľuďmi v mojom veku.“

„Ja teda nie,“ prekrížila som si ruky na prsiach. Cítila som sa frustrovaná a zraniteľná.

„Ále, no tak, ségra, bude to zábava.“ Prebehol zrakom po miestnosti a pošepol mi: „Radšej ani nechcem vedieť, čo si si na tých úbožiakov prichystala.“

Pokúsila som sa potlačiť úsmev. Bola som odhodlaná dať im to poriadne vyžrať.

Vybral jednu z obálok a brnkol mi ňou po nose. „Smelo do toho. Ak ovládaš aspoň základy svojho materinského jazyka, túto časť v pohode zvládneš.“

„Otrava,“ buchla som ho pästou do ramena. „Mám ťa rada.“

„Ja viem. Neboj. Bude to pre teba malina.“

Dostali sme pokyn, aby sme si posadali. Ahren vhodil obálku naspäť do misy, chytil ma za ruku a odviezol na moje miesto. Kamery sa rozbehli a otec začal Správy informáciou o tom, že čoskoro dôjde k uzavretiu dohody o spolupráci s Novou Áziou. V súčasnosti boli naše vzťahy s touto krajinou veľmi priateľské, až sa zdalo nepochopiteľné, že sme s ňou kedysi boli vo vojnovom stave. Otec sa tiež dotkol témy imigračných zákonov. Po ňom postupne vystúpili všetci poradcovia, vrátane lady Brice. Zdalo sa mi, že čas sa neuveriteľne vlečie a letí zároveň.

Keď Gavril vyslovil moje meno, stotinu sekundy mi trvalo, kým som si uvedomila, čo sa odo mňa očakáva. Vstala som, prešla k pódiu a zaujala miesto pred mikrofónom.

Oslňujúco som sa usmiala, pozrela sa priamo do kamery s vedomím, že všetky televízory sú dnes večer zapnuté. „Som si istá, že ste všetci rovnako nedočkaví ako ja, preto bez veľkých rečí prejdem k tomu, na čo tak čakáte. Dámy a páni, tu sú mená tridsiatich piatich mladých mužov, ktorí budú mať tú česť zúčastniť sa tejto výnimočnej Selekcie.“

Načiahla som sa do misy a vytiahla som prvú obálku. „Z Likely,“ začala som, otvárajúc obálku, „pán MacKendrick Shepard.“

Ukázala som jeho fotografiu a v štúdiu sa ozval potlesk. Odložila som jeho prihlášku do vedľajšej misy a prešla som k ďalšiemu uchádzačovi.

„Zo Zuni... pán Winslow Fields.“

Každé meno sprevádzal zdvorilý potlesk.

Holden Messenger. Kesley Timber. Hale Garner. Edwin Bishop.

Mala som pocit, že som otvorila hádam sto obálok, kým

som sa konečne prepracovala k tej poslednej. Svaly na tvári ma boleli a tajne som dúfala, že mama sa nenahnevá, keď sa nezúčastním spoločnej večere a najem sa vo svojej izbe. Naozaj si to zaslúžim.

„Z Los Angeles,“ roztrhla som papier a vytiahla meno posledného uchádzača. Cítila som, ako mi mrzne úsmev na tvári, no nedokázala som s tým nič urobiť. „Pán Kile Woodwork.“

V miestnosti to zašumelo. Ozvali sa prekvapené vdychy aj smiech, no najhlučnejšie zareagoval Kile. Spadla mu kniha na zem.

Zhlboka som sa nadýchla. „Tak to je všetko. Zajtra sa poradcovia spoja s týmito tridsiatimi piatimi kandidátmi a začnú ich pripravovať na vzrušujúce dobrodružstvo, ktoré na nich čaká. Už o týždeň ich privítame tu v paláci. Dovoľte mi, aby som im aj v mene vás všetkých poblahoželala.“

Začala som tliekať a všetci v štúdiu sa pridali. Vrátila som sa na miesto a zo všetkých síl som sa snažila nedať na seba znáť, ako mi je. Prečo ma Kílovo meno tak rozhodilo? Veď na konci výberu aj tak nezostane jediný vhodný uchádzač. Čosi sa mi na tom celom nepozdávalo.

Vo chvíli, ako Gavril ukončil vysielanie, všetci vyskočili. Mama s otcom podišli k Woodworkovcom. Ja som ich nasledovala. Miestnosťou sa niesol Josiin rehot.

„Ja som sa neprihlásil!“ bránil sa Kile. Pristúpila som k nemu a pohľady sa nám stretli. Videla som na ňom, že je rovnako pobúrený ako ja.

„A záleží na tom?“ opýtala sa mama. „Každý plnoletý muž má predsa právo zúčastniť sa Selekcie.“

Otec prikývol. „To je pravda. Je to síce trochu zvláštna situácia, ale nie je na tom nič nezákonné.“

„Ale ja sa toho zúčastniť nechcem,“ Kile sa skúmavo pozrel na môjho otca.

„Kto tam dal tvoje meno?“ chcela som vedieť.

Kile pokrútil hlavou. „Ja neviem. Niekde sa musela stať chyba. Prečo by som niekam posielal prihlášku, keď viem, že tam ísť nechcem?“

Mamin pohľad spočinul na generálovi Legerovi a mne sa zdalo, akoby sa obaja usmievali. Ale veď to vôbec nie je smiešne!

„Nehnevajte sa, ale to je neprijateľné,“ protestovala som, „mohol by s tým niekto niečo urobiť?“

„Vytiahni niekoho ďalšieho,“ navrhol Kile.

Generál Leger pokrútil hlavou. „Eadlyn vyslovila tvoje meno pred celou krajinou. Si kandidátom za Los Angeles.“

„Presne tak,“ dodal otec. „Keď sa mená zverejnia, sú oficiálne. Už ťa nik nemôže nahradiť.“

Kile prevrátil oči. Robieval to skoro stále. „Tak nech ma Eadlyn pošle domov hneď prvý deň.“

„A kam ťa mám asi tak poslať?“ ozvala som sa. „Veď si doma.“

Ahren vyprskol do smiechu. „Prepáčte,“ povedal rýchlo, keď zbadal, ako sa tvárimo, „ale ako k tomu prídu ostatní?“

„Tak ma pošli niekam preč,“ dožadoval sa Kile rozrušeným hlasom.

„To nemôže, Kile, nerozumieš?!“ vysvetľovala mu dôrazne slečna Marlee. Takto naliehavo som ju hovoriť ešte nepočula. Bruškami prstov sa zľahka dotkla spánkov. Pán Carter si ju k sebe privinul a niečo jej pošepkal.

„A kam by si chcel ísť?“ opýtala som sa nechápavo. „Palác ti už nie je dosť dobrý?“

„Nie je môj,“ odvetil podráždene, „a, pravdupovediac, už

ho mám tak akurát dosť. Mám plné zuby tunajších pravidiel, toho, že ma tu trpia len ako hosťa, aj toho tvojho povýšenec-kého správania.“

Slečna Marlee tresla syna po hlave a ja som ostala ako obarená.

„Ospravedlň sa!“ prikázala mu.

Kile stisol pery a hľadel do zeme. Založila som si ruky vbok. Neodíde odtiaľto, kým sa mi neospravedlní. Na tom trvám.

Najskôr rozhodne pokrútil hlavou a potom si čosi zahundral popod nos.

Odvrátila som pohľad, aby som dala najavo, že to nebolo bohviečo.

„Pôjdeme ďalej podľa plánu,“ uzavrel to otec. „Toto je Selekcia ako každá iná. Ide v nej o možnosť výberu. Kile predstavuje pre Eadlyn len jednu možnosť spomedzi viacerých, a určite nie tú najhoršiu.“

Vďaka, ocko. Pozrela som sa úchytkom na Kila. Hľadel rozpačito do zeme a tváril sa nahnevane.

„Teraz by sme si mali niečo zajesť a trochu to osláviť. Bol to náročný deň.“

„To je pravda,“ súhlasil generál Leger. „Podme sa navečerať.“

„Som unavená,“ vyhlásila som, „najem sa vo svojej izbe.“

Nečakala som na ich súhlas. Dnes už odo mňa nemôže nikto nič chcieť. Urobila som všetko, čo odo mňa žiadali.

KAPITOLA 8

Celý víkend som sa všetkým vyhýbala, no zdalo sa, že to nikomu neprekáža, dokonca ani mame. Keďže mená uchádzačov už boli známe, Selekcia začala nadobúdať reálne obrisy a mňa sa počas tých osamelých dní zmocňoval čoraz väčší smútok.

V pondelok, deň pred príchodom kandidátov, som sa predsa len vzchopila a zašla do dámskej izby. Našla som tam Lucy. Bola veselá ako zvyčajne. Tak veľmi som si priala, aby som jej mohla pomôcť. Uvedomovala som si, že šteňa nie je živý človečik, no nič iné, ako darovať jej zvieratko, mi nenapadlo.

Mama sa práve zhovárala so slečnou Marlee, a keď ma zazreli vo dverách, obe na mňa zamávali.

Keď som si k nim sadla, slečna Marlee mi zľahka položila dlaň na chrbát ruky. „Rada by som uviedla na pravú mieru to s Kilom. Neber to tak, že chce odísť kvôli tebe. O tom odchode hovorí už dlho. Myslela som si, že keď bude jeden semester mimo, prejde ho to. Nevieť sa jednoducho zmieriť s tým, že by odišiel.“

„Skôr či neskôr sa sám rozhodne a ty to musíš akceptovať,“ dohovárala jej mama. To mi pripadalo trochu čudné vzhľadom na skutočnosť, že ona sama nútila svoju dcéru, aby si vzala celkom cudzieho chlapa.

„Nechápem to. Josie nikdy ani len slovom nespomenula, že by chcela odísť.“

Zagúľala som očami. Jasný, že nechce.

„Ale čo mám robiť? Nemôžem ho tu držať násilím.“ Mama naliala do šálky čaj a postavila ju pred mňa.

„Zohnala som mu nového tútora. Tento má aj praktické skúsenosti a môže naučiť Kila viac, ako nájde v knihách. Takže si myslím, že sa mi podarilo získať nejaký čas navyše. Pevne verím –“

Do miestnosti vrazila teta May a vyzerala ako vystrihnutá z módného časopisu. Vrhla som sa k nej a tak tuho som ju objala, že som ju skoro rozpučila.

„Vaša výsosť,“ pozdravila ma.

„Prestaň s tým.“

Rozosmiala sa, pritiahla si ma opäť k sebe, objala ma okolo pliec a zahľadela sa mi priamo do očí. „Chcem počuť všetko o tej Selekcii. Ako sa cítiš? Už si zamilovaná?“

„Tak to ani zďaleka,“ odvetila som so smiechom.

„Však počkaj o pár dní...“

To bola celá teta May. Každých pár mesiacov nová láska. Vlastnú rodinu nemala, takže sa k nám štyrom, rovnako ako k našej sesternici Astre a bratrancovi Leovi, správala, akoby sme boli jej deti. Ja osobne som ju mala veľmi rada; keď prišla do paláca, hneď tu bolo veselšie.

„Ako dlho zostaneš?“ opýtala sa mama, keď sme s May ruka v ruke prišli k nej.

„Len do štvrtka.“

Stuhla som.

„Ja viem. Prídem o to najlepšie!“ našpúlila smutne pery smerom ku mne. „Ale v piatok poobede má Leo zápas a v sobotu má Astra tanečné vystúpenie a ja som im sľúbila, že sa na nich prídem pozrieť. Astra je veľmi šikovná,“ obrátila sa teta May na mamu, „vidno, že má mamu umelkyňu.“

Obe sa na seba usmiali. „Veľmi rada by som ju videla,“ vzdychla si mama.

„Tak poďme aj my,“ navrhla som a načiahla som sa za sušienkami.

Teta May sa na mňa spýtavo pozrela. „A ty si zabudla, že tento víkend už niečo máš? Niečo veľmi dôležité? Čo zmení celý tvoj život?“

Mykla som plecami. „Nič by sa nestalo, keby som tu nebola.“

„Eadlyn,“ napomenula ma mama.

„Prepáč. Ale mám z toho des. Prečo nemôže zostať všetko po starom?“

„Kde máš ich fotky?“ vyzvedala May.

„V izbe na stole. Pokúšam sa naučiť naspamäť ich mená, ale ďaleko som sa nedostala.“

May zakývala na slúžku. „Zlatko, mohla by si zísť do princznej izby a zobrať zo stola prihlášky účastníkov Selekcie?“

Slúžka sa celá rozžiarila a uklonila sa. Bola som si stá, že cestou sem sa v nich bude prehrabávať.

Mama sa naklonila k sestre. „Chcem ťa len upozorniť, že po prvé, na týchto nemáš nárok, a po druhé, keby si aj mala, si dvakrát taká stará ako oni.“

Spoločne so slečnou Marlee sme vyprskli do smiechu, zatiaľ

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.